

Lạc Lối Mê Cung

Contents

Lạc Lối Mê Cung	1
1. Chương 1: Cánh Cửa Mê Cung 1: Đổi Tên	2
2. Chương 2: Cánh Cửa Mê Cung 2: Đi Đạo Nhà Mới	3
3. Chương 3: Cánh Cửa Mê Cung 3: Nam Phụ Rượt Đuối, Chạm Mặt Nam Chính	4
4. Chương 4: Cánh Cửa Mê Cung 4: Edward Tìm Thấy ‘con Mồi’	6
5. Chương 5: Cánh Cửa Mê Cung 5: Bí Mật Về Quá Khứ - Gặp Gỡ Gia Đình Cullen	7
6. Chương 6: Cánh Cửa Mê Cung 6: Phát Hiện Mơ Hồ - Gặp Gỡ Charlie	9
7. Chương 7: Cánh Cửa Mê Cung 7: ‘bi Kịch’ Là Không Giới Hạn A - Hắc Ám	10
8. Chương 8: Cánh Cửa Mê Cung 8: Hắc Ám Lý Do - Jacob Black	12
9. Chương 9: Cánh Cửa Mê Cung 9: Rung Động	13
10. Chương 10: Cánh Cửa Mê Cung 10: Bị Phát Hiện	14
11. Chương 11: Cánh Cửa Mê Cung 11: Kì Quái - Thân Phận Thực Sự Của Ella Jenny Spears . .	16
12. Chương 12: Cánh Cửa Mê Cung 12: Lợi Ngược Quá Khứ - Phong Ấn Kí Ưc - Thân Phận Thực Sự Của Ella Jenny Spears (2)	18
13. Chương 13: Cánh Cửa Mê Cung 13: Phong Ấn Kí Ưc (2) - Thân Phận Thật Sự Của Ella Jenny Spears (3)	19
14. Chương 14: Cánh Cửa Mê Cung 14: Ngày Đầu Tiên Ở Nhà Cullen - Edward, Anh Cái Đồ Biến Thái	23
15. Chương 15: Cánh Cửa Mê Cung 15: Đáng Yêu? - Edward Anh Đi Chết Đi!	25
16. Chương 16: Cánh Cửa Mê Cung 16: Nguy Hiểm? - Hoan Nghênh!	26
17. Chương 17: Cánh Cửa Mê Cung 17: Dị Năng Mới - Rung Động ???	30
18. Chương 18: Cánh Cửa Mê Cung 18: Nhận Định - Tìm Được Rồi!	31
19. Chương 19: Cánh Cửa Mê Cung 19: Ngây Thơ! - Đáng Yêu - Tội Nghiệp Jacob!	33
20. Chương 20: Cánh Cửa Mê Cung 20: Lốp Mặt Nạ ?	35
21. Chương 21: Biến Đổi	38
22. Chương 22: Không Tựa	41
23. Chương 23: Thật Không Thể Xem Thường	44
24. Chương 24: Cũng Chỉ Có Thế Mà Thôi!	46
25. Chương 25: Miên Man Lo Lắng	49
26. Chương 26: Bắt Đầu Rồi Ren	52
27. Chương 27: Song Song Ngược _ Giấc Mơ Của Edward Cullen	54

Lạc Lối Mê Cung

Giới thiệu

Nhân vật chính: Ella Jenny Spears (Liều Ninh), Edward Cullen. Phối hợp diễn: Bella Swan, Jacob Black

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-loi-me-cung>

1. Chương 1: Cánh Cửa Mê Cung 1: Đổi Tên

Một ngày mới lại bắt đầu.

Nắng lên. Từng tia nắng nhạt ôm lấy thân hình mảnh mai ngồi ở quán coffee ngoài lề là con sông gợn gió nhẹ.

Đôi mắt màu hạt dẻ ẩn ẩn tia xám tro phức tạp trong lúc lơ đãng toát lên vẻ thần bí thu hút không ít ánh nhìn. Cô nhẹ nhàng khoáy cafe, nâng tách môi hồng khê chạm nhấp, ưu nhã tự thể nhìn là biết thiên kim giáo dưỡng từ nhỏ.

Người đàn ông cầm vali đen từ xa sững sờ nhìn cô gái tóc màu xám tro lấp lánh dưới ánh trời.

Đây là, người đẹp đẽ năm anh chị em mình để sở hữu di sản cha mẹ để lại sao?

Không khỏi quá trẻ nhưng tâm cơ lại nằng như vậy?

Ông từng chứng kiến cô mang vỏ bọc tự kỉ trong khi anh chị em đấu đá...quá trình suốt 7năm trời!

Ông có chút khâm phục sự nhẫn nại của cô gái trẻ này.

Nhưng hôm nay gọi ông ra sớm để làm gì?

Chẳng phải họ đã bàn xong từ hai tháng trước, tuần sau mới rời đi sao?

“Ông, mời ngồi” Cô lạnh nhạt nói.

“Ella tiểu thư...”

“Là vì chuyện này đây!” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng mắt ông.

Ông giật mình, mồ hôi lạnh loáng thoáng rỉ ra, đầu rơi xuống ba vạch đen. Ông thực sự có chút không tiếp thu được.

“Tôi muốn đổi tên” Liều Ninh thở dài tốt bụng giải thích lời nói. Aiz, là do cô quá thông minh hay là do ông luật sư quá ngu ngốc đây! [Ry: Liều Ninh, cô thật sự không có bị tự kỉ?]

“À” Ông có chút không hiểu tại sao cô muốn làm vậy.

Liều Ninh mím môi nhìn ông ta câm nín.

“Chậm hiểu là một trong những dấu hiệu thiếu não, tôi thật sự lo lắng cho tiền đồ của ông!”

[Ry: Đây là chữ người có văn hoá trong truyền thuyết a]

Ông bình tĩnh, trời ạ, này giờ cô nói gì hắn không nghe, ông ho khan: “Ella tiểu thư, cô có thể lặp lại lần nữa không?”

Gân xanh trên trán cô nhảy nhót. Cô có thể bóp chết ông ta không? Có thể-Ry gật đầu.

Được rồi, bình tĩnh! Phi, bình tĩnh cái con khỉ. Lan giới thiệu cái loại người gì cho cô vậy trời!

“Buổi sáng mát mẻ!” Liễu Ninh chợt nói sang đề tài khác. Nếu Lan ở đây chắc chắn sẽ hô to: có người muốn xui xẻo. Nếu đang trò chuyện với Liễu Ninh mà cô ấy đột ngột chuyển đề tài, hãy thận trọng, thận trọng a.

Quả nhiên...

“Ông nhảy xuống dưới, tẩm cho tỉnh đi!!!!” Khoé miệng nhếch lên tuyệt mỹ. Chân ưu nhã nhấc lên đạp ông ta rớt xuống sông.

Liễu Ninh đứng dậy đi vài bước, dừng lại. Quay đầu, ôn hoà mỉm cười: “Cho ông thời hạn một tuần trước khi tôi chuyển tới Forks, đổi tên cho tôi. Nếu không...”

Ông rét run gật đầu liên tục. Nhìn theo bóng dáng xinh đẹp mà quên cả việc leo lên bờ. Cũng quên tức giận. Tựa như bị đạp xuống nước là một việc đúng đắn!

2. Chương 2: Cánh Cửa Mê Cung 2: Đi Dạo Nhà Mới

Thời gian trôi nhanh...Tuần sau.

Buổi chiều tà, mặt trời dần ngả về phía tây...

Không khí trong xe nóng bức, toàn thân ông khẽ run cùng ướt đẫm mồ hôi dưới cái nhìn cảnh cáo của Jenny Spears.

“Jenny tiểu thư...”

“Bản lĩnh sắp thời gian của ông thật đáng khen ngợi!” Cô ngắm hình ảnh cây cối chạy dọc xuyên suốt dần phủ một màu đen, thanh âm thanh lạnh.

Cái Lan kia, nhất định cố ý giới thiệu ông ta cho cô đi.

“Thật có lỗi...”

“Nga, ông rốt cục làm nghề gì?” Cô nhướn mày hỏi.

“Tôi là bác sĩ tâm lý!”

Ông ta thành thật trả lời.

Shit!

Cô không có bị tự kỉ. Lan anh mới bị tự kỉ. Cả nhà anh mới bị tự kỉ.

“Luật sư của tôi đâu?”

“Là...luật sư Lan!”

Cô triệt để im lặng.

Xe dừng lại trước cây cầu nhỏ phủ hoa đan xen dây leo.

Cô bước xuống xe, chậm rãi quan sát cảnh quan nhà mới.

Mây thanh tú khẽ nhú lại. Xoay người nhìn người bác sĩ tâm lý.

Giọng nói ản ản tức giận, từng như thoát ra từ kẽ răng:

“Đã xong việc của ông. Mời ông về. Đừng nói với tôi là ở lại trị liệu cho tôi. Tôi hoàn toàn bình thường”

“Nhưng, luật sư Lan lo lắng cô tái bệnh. Đặc biệt...”

“Cút đi cho tôi!!!!” Cô hoàn toàn phát điên.

Đây là loại người gì vậy trời? Sao ông ta có thể tồn tại. Chết đi cho rồi, sống chặt đất, tốn oxi.

“V..â..ng!” Ông té uỳnh trên đất. Hoảng sợ lồm cồm bò dậy, lái xe đi.

Jen thả chậm cước bộ đi về phía ánh sáng bên kia cây cầu.

Đập vào mắt cô là căn nhà màu nắng nhạt giản dị cùng khu vườn nhỏ xanh ngắt khiến người ta cảm thấy thư thái an nhàn.

Sống ở đây ở hết quãng đời còn lại, là ý tưởng không tồi.

Kiếp trước, Liễu Ninh cuộc sống đủ kích thích rồi, hiện Jenny Spears phải tận hưởng mọi thứ trước khi chết. [Ry: Khụ...bạn Jen thân mến, bạn nghĩ quá nhiều rồi. Bạn là n9 đó! Chết rồi Ed của tôi tính sao đây?]

Căn nhà này không lớn không nhỏ, à ừ, đi đỡ mỗi chân. Điều này cho thấy Jen của chúng ta có bao nhiêu cái lười a. @_@*

Quan sát cảnh quan này giờ, cô mới phát hiện ra điều bất ổn. Không có xe làm sao cô đi học, mà trọng điểm là, cầu quá nhỏ làm sao xe chạy vào được a!

Trời ạ, cô rốt cục làm sao mà thiết kế nên chỗ chết tiệt này.

Bình tĩnh, ta là thực nữ, là thực nữ không nên tức giận, tức giận sẽ mất đi hình tượng. Cho dù, nơi đây chỉ mình cô phát điên.

Nói đi phải nói lại, Jen thiết kế thật mỹ. Phong cách trang trí đồ vật rất tinh tế trang nhã cùng ấm áp ôn hoà.

Cô mệt mỗi ngã người lên sofa cỡ lớn, mắt mở trân trân nhìn trần nhà.

7h...7h30'...8h...8h15'...

Why? Cô vẫn chưa ngủ được...Jen có chút miễn cưỡng đi dạo.

Jen không biết rằng, lần đi này khiến cô sau này dấy dưng phức tạp với một người ảnh hưởng đến định mệnh đời cô.

Chưa đi được bao xa, cô liền hối hận, có phải hay không cô bị dư âm tâm thần có vấn đề của thân thể này. Nếu không, sao cô lại vác xác đi dạo vào thời điểm kinh dị phi thường ghê rợn khu rừng.

Aaaa, là tên nào nói buổi tối đi dạo dễ ngủ, cô muốn bóp chết hắn. Đây là suy nghĩ của cô khi nghe thấy tiếng gào rít như kêu cứu từ xa vọng tới.

Trái tim cô vẫn đập chậm rãi tựa như không hề nghe thấy âm thanh đáng sợ. Cô cúi người nhặt đèn pin run tay làm rớt khi này.

Bình tĩnh tắt đèn. Giờ phút này mà bật đèn cùng hoảng sợ, tuyệt đối là hành động đi tìm chết.

Xa xa, có ánh mắt khát máu dõi theo...Dưới ánh mắt mờ ảo, bóng cô kéo dài trên mặt đất bình tĩnh bước đi...

Đi vào một mê cung huyền ảo...

Cánh cửa mê cung chậm rãi nghênh đón!

3. Chương 3: Cánh Cửa Mê Cung 3: Nam Phụ Rượt Đuổi, Chạm Mặt Nam Chính

Chạng vạng...

Jen lười nhác mở mắt, đầu tóc rối ren, loạng choạng đứng dậy đi phòng tắm.

*Phanh*Đầu quý giá của cô ‘thân thiết’ với cánh cửa phòng tắm.

Lúc này, cô hoàn toàn tỉnh táo làm VSCN.

Ngồi trước bàn trang điểm chỉ có thun cột tóc với lược cùng với các tượng nhỏ thủy tinh tinh xảo.

Jen

Hic... Chào ngày mới là cái trán trắng nõn hiện lên vết bầm tím.

Như vậy, không nên xuất môn. Bởi vì, không có xui quá chỉ có xui hơn a!

Nhưng là, cô phải tìm đường để ra khỏi rừng, để mua xe, để xem trường học ở đâu?

Cô tinh lực dồi dào chuẩn bị thức ăn, đèn pin để tìm đường. Bạn Jen của chúng ta rất tự giác nhận biết bản thân mình sẽ tiếp tục đi lạc không đến ngày mai. Nên hứng trí thu thập đầy đủ như đi cắm trại.

Jen lạc quan rất tin tưởng hạt đậu trên tay sẽ hỗ trợ đường về nhà...mà quên gieo xuống!

Phải nói cô là một người có trí nhớ của “Dory”*!

Sự hưng phấn dần giảm đi theo thời gian hoàng hôn...Cô bắt đầu nhìn lại đường đi...

Khóc không ra nước mắt a! Why? Whyyyy?

Bạn học Jenny ‘lại’ mò đường, trong lòng đang mắng tạo hoá của thiên nhiên...Bước chân chợt dừng lại.

Kia, là kí hiệu ban nãy mà, cô hình như mới đi qua ban nãy mà. Môi liếm sốt cà chua khi ăn hotdog xong. Ánh mắt lệch khỏi kí hiệu 1cm...chân bắt giác lùi lại, xoay người...bỏ chạy!

Cô rất rất ảm ức! Điều này đã chứng minh xuất môn nên xem kĩ lịch hoàng đạo a.

Bởi vì, một con sói đang đuổi theo cô.

Chân vẫn chạy, miệng nhỏ rất bình tĩnh phân tích:

“Bạn sói (chưa rõ được cái) thân mến, tôi đâu có đắc tội bạn, nếu tôi lỡ xâm nhập lãnh thổ của bạn thì thật có lỗi. Nhưng bạn hiểu lầm rồi, tôi thực sự, thực sự lạc đường. Huhu, tôi là người lương thiện a, là vô tội a. Bạn muốn ăn tôi cũng được, tôi nói trước, thịt tôi không ngon, máu không ngọt...”

[Ry: Ta chẳng biết bạn học Jen giải thích kiểu gì nữa]

Bạn Jen của chúng ta vẫn chạy mà chẳng biết bạn sói đã không còn đuổi theo.

Đến một quãng khá xa, bạn học Jen mới ngẩng thở phào tin rằng mình đã bỏ xa bạn sói.

Mà bạn sói này chính là nam phụ Jacob Black. Còn lí do Jen bị rượt đuổi là ngay chính cô cũng không ngờ được. Nếu cô biết được chắc chắn sẽ tức hộc máu cùng lời thề cầm phần được tuyên cáo.

Đã về khuya, không khí thanh lạnh, sương mù càng lúc càng dày đặc cộng thêm tiếng sói chu, Jen liền xác định trên cây an toàn hơn.

Ngay sau đó, cô lập tức hối hận.

Balô rơi xuống đất trong lúc cô loay hoay vị trí yên vị.

Mà điều khiến cô ân hận là con sói đáng chết ban nãy từ đâu ra tha balô đi.

Ten...ten...ten...tên...Nguy cơ chết đói được thành lập!

Thối sói lúc nào đã đổi tập tính ăn chay cùng làm thổ phỉ rồi.

Bình minh lên...

Một mối đói khát thiếu ảm dẫn cô vào giấc ngủ.

Gió phiêu đảng phát tán mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể đang rỉ mồ hôi của Jen trong không trung.

Bóng dáng màu xám từ xa hít một hơi dài khe liếm môi thị huyết.

Hắn neho mắt nhìn con gái tóc xám tro trên cây...

Điện thoại trong túi quần run lên. Mắt thoáng qua tia buồn phiền.

“Alice, cô nên có lí do chính đáng” Giọng hắn lạnh lạnh, vừa mở miệng là đã đe dọa.

Bên kia Alice thoáng nhìn mình, mắt vô tội nhìn mọi người, nói:

“Rất chính đáng! Là có liên quan tới an nguy của em, Edward! Vậy có quan trọng hay không?”

Edward híp mắt liếc mắt tiếc nuối nhìn bóng dáng nhỏ, trả lời: “Tôi lập tức về!”

Edward nháy mắt biến mất lưu lại bóng dáng nhỏ thanh dịu lòng người lấp lánh trong nắng sớm trong suốt.

4. Chương 4: Cánh Cửa Mê Cung 4: Edward Tìm Thấy ‘con Mồi’

Không khí trong nhà ngưng trọng.

Alice nhìn mọi người, trong lòng ‘bi thương’ một trận: tại sao lại là mình a.

“Alice, cái gì tại sao là mình?” Edward khó chịu lên tiếng. Bỏ con mồi thơm ngon để về nghe mấy người diễn kịch câm sao? ‘Liếc mắt đưa tình’ gì chứ?

[Ry: ta k thể theo kịp suy nghĩ của Ed luôn^x^]

Alice lại ‘bi thương’: mình nằm cũng trúng đạn a.

Carlisle có chút bất đắc dĩ. Chuyện này cũng cần đưa đây vậy sao?

Ông đưa tờ giấy A4 cho Edward.

“Gi?” Con nhỏ trong giấy vẽ có vẻ quen quen nhưng không nhớ ở nơi nào trọng điểm là đưa cho hắn làm gì. Còn bày cái mặt ‘đưa đám’.

“Trong lúc năng lực thức tỉnh, tôi...tôi vẽ ra. Cô ta có liên quan đến vấn đề an nguy của cậu, Ed” Alice giải thích.

Edward liếc mắt ý tiếp tục.

“Hết rồi!”

Hắn mắt lạnh nhìn Alice: “Cô đùa tôi à? Cô ta là ai mà liên quan tới...tôi?”

“Trước hết chúng ta cần tìm cô ấy rồi tính sau” Carlisle bình tĩnh ngăn chặn tính khí sắp bùng phát của Edward.

“Alice đi cùng Edward, Emmett con cũng đi!”

“Vâng!”

Ra ngoài tìm cô ta gì chứ còn không bằng tìm con mồi thơm ngon. Với suy nghĩ đó, Edward chạy thẳng tới chỗ cũ.

Hử? Con mồi thiện lương đến mức này à? Thật ngây thơ khi leo lên cây để đặt chim non lại tổ mẹ.

Xin nhắc lại lần nữa, cái gì mà ‘ngây thơ’ và ‘thiện lương’ hoàn toàn không dính dáng gì tới Jen của chúng ta. Bởi vì...

Chưa kịp nở nụ cười trào phúng, thanh âm thì thầm theo gió truyền vào tai:

“Ai nha! Các người nhỏ bé, ăn làm sao mà no đây. Chẳng lẽ để các người lớn sao...chắc...nhưng nhìn các người làm ta đói quá. Hic, đừng trách ta, có trách, trách mẹ người đi, thế nào đặt các người nơi không an toàn này...Hay trách con sói chết tiệt kia cũng được...Huhu, ta sắp chết đói rồi aaa!...”

[Ry: ta không thể hiểu được, nhin ăn một bữa có thể chết đói?]

Edward giật giật khoé miệng. Người này...thần kinh có vấn đề à?

Alice chưa tới mà giọng đã đi trước: “Ed, có tìm được gì chưa?”

Aaaaa...Jen số phận tiếp tục đen đủi rơi từ trên cây xuống.

Mà nguyên nhân...là Alice ‘vô duyên’ đang trở mắt nhìn ‘Thiên sứ trên trời rớt xuống’ ngã vào lòng Edward.

Nếu Jen mà biết suy nghĩ của Alice, sẽ không bóp chết Alice mới là lạ.

Edward rất không có gen lãng mạn trực tiếp quăng cô cho Alice.

Alice tròn mắt nhìn người trong tay, mừng rỡ hét lớn: “Emmett, Ed tìm được rồi. Là cô gái này, là cô ta...”

Jen lung lay đứng dậy, mờ mịt nhìn ‘cô điên’ trước mặt:

“Cảm ơn đã đỡ tôi. Nhưng tôi có quen biết cô sao?”

“Tìm được cô rồi!”

“Là cô ta sao?” Emmett nháy mắt xuất hiện.

“Gi?” Jen tiếp tục mờ mịt. Đầu cô nhói đau. Cô là sinh vật quý hiếm sắp tuyệt chủng cần được quốc gia bảo tồn hay sao mà họ truy tìm cô?

“Này...” Tầm mắt mơ hồ, toàn thân rét lạnh, chân vô lực ngã khụy xuống. Trước khi bóng tối bao phủ, tia ý thức cuối cùng cũng là dùng để mắng cùng tự kỉ: cô là phạm tội không thể dung tha gì mà không lúc nào không xui tận mạng. Không lẽ là trời hận hồng nhan a. [Ry:=))]

“Cô ta ngất rồi kìa!” Edward lạnh giọng thông báo.

“OMG! Cô ta ở trong ngoài này bao lâu rồi. Thật nóng!” Alice hoảng hốt ôm Jen bỏ chạy về nhà.

Hai người bị bỏ lơ cũng đuổi theo.

Khu rừng một mảnh tĩnh lặng! Thân ảnh con sói từ góc nhỏ gần đó bước ra. Đôi mắt đêm chiêu phức tạp không biết suy nghĩ gì.

5. Chương 5: Cánh Cửa Mê Cung 5: Bí Mật Về Quá Khứ - Gặp Gỡ Gia Đình Cullen

Chẳng lẽ cô đã trở về hiện đại, nhưng mà cô không muốn ở nơi đây.

Nơi đây, giả dối giả tạo đến mức khiến cô ghê tởm, ngọt ngào đến khó thở.

Bọn họ dùng chung bàn, thoát nhìn cả nhà ăn cơm thực ôn hoà ấm áp. Thế nhưng, đó lại là niềm khổ sở của cô.

Giả...tất cả đều là giả! Không có gia sản của ba mẹ để lại cho cô, họ sẽ ở đây sao? Không có ba mẹ gây thù trút oán, cô sẽ bị bắt hành đến mức trái tim cũng trở nên phé thải? Họ cho cô được những gì mà đến lúc chết lại để gánh nặng gia tộc lên vai cô?

Mà gánh nặng này cũng rất nhẹ nhõm vì họ trực tiếp giết kẻ đã hết giá trị lợi dụng - Liễu Ninh.

Cả đời, cô không một người bạn cũng không một người thân nào.

Không bất cứ kẻ nào lưu vết ở tim cô.

Trái tim trong suốt tinh thuần!

Tựa như Ella cô ấy ngây thơ bị đầu độc đến mức tự kỉ đi...

Xung quanh một màu đen tối.

Cô bị mắc kẹt ở giữa hai không gian sao?

Esme lo lắng nhìn Calisele hỏi: “Tại sao con bé chưa tỉnh nữa? Bất ổn sao?”

Calisele thấy biểu hiện lúc hôn mê của Jen liền gật đầu xác nhận.

“Tinh thần không ổn định. Nếu cô ấy không muốn tỉnh lại, có thể ngủ mãi mãi”

Edward nhú mồm khó chịu: “Hừ! Nếu cô ta là người bình thường, nửa đêm sẽ leo cây ”

Alice nghĩ nghĩ gật đầu tán thành. Leo lên cây cao đó , ít nhất cũng mất mấy tiếng đi, mà lúc họ tìm được cô cũng chỉ 5h.

Nếu cô biết nhân phẩm mình bị bôi một cách vô duyên nhất định sẽ bật người dậy, mình oan: “Tôi hoàn toàn bình thường!”

Dĩ nhiên, Jen làm sao dám chửi cả nhà họ mới là không bình thường. Vẫn có đạo lý: dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu a!

Rosalie bắt mồm: “Mang người này về làm gì? Cô ta thế này làm sao mà bảo toàn an nguy của Edward!”

Đúng vậy, đây là nghi hoặc chung của mọi người.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía người bày ra tất cả.

Alice suýt nhảy dựng lên: “Wey! Đừng nhìn con bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống thế kia!”

Khi tất cả sắp chìm vào trầm mặc, một thanh âm yếu ớt truyền vào tai mọi người.

Tất cả im lặng quan sát.

Ánh mắt nhìn sinh vật lạ đổi thành võ lữ ‘cô ta thực sự không bình thường.

Bởi vì, một loạt hành động tự nhiên như diễn ra ở nhà...

Phanh Jen ‘lại’ nhờ vào cánh cửa khiến mình thức tỉnh không ít.

Cô tròn mắt nhìn mọi người, nghẹn đến nửa ngày mới phun ra một câu rất có khả năng làm người ta tức chết.

“Sao...các người...ở nhà của tôi?”

Esme có chút bực tức dĩ cười.

Mọi người lấy tiêu chuẩn : im lặng là vàng!

Esme nhẹ nhàng nói: “Cháu làm mình thức tỉnh một chút. Nơi này là nhà của chúng ta!”

Jen há hốc mồm, giấy lát cười gượng nặn ra một chữ: “Dạ”

Sau khi nghe Alice thuật lại hiện trường một cách hoành tráng, Jen bị đả kích chỉ có thể thở dài.

“Thật xin lỗi! Là cháu làm phiền mọi người rồi. Còn nữa, cảm ơn mọi người đã chiếu cố”

Alice rất hưng trí: “Jen, tại sao cô lại leo lên cây a?”

Jen oán hận: “Hic...là do con sói kia đuổi theo tôi. Suýt đối chết còn không phải do nó ban tặng?”

Tập thể mọi người im lặng triệt để một cách kì dị.

“À, vậy tại sao cô vào rừng giờ đó?” Alice vẫn không buông tha.

“Tôi là mới dọn tới. Là bị lạc a!”

Đến lúc Alice trở về liền trợn mắt nhìn cô, bất khả tư nghị: “Chẳng phải cô đi vòng qua đằng sau nhà rồi đi thẳng là sẽ ra đường lớn sao? Còn đi hướng từ cầu đi ra chỉ là đường nhỏ rắc rối!”

Jen trong lòng lại rửa: Lan, anh là đồ chết tiệt!

“Alice, cảm ơn cô đã đưa tôi về.”

Alice lên xe phẩy phẩy tay nói: “Lần sau, nhớ tới nhà dùng cơm nhé Jen!”

“Ừ...nói với cô Esme là mình sẽ nấu một bữa mời mọi người”

Cô rất thích tính cách hào phóng của Jen, mỉm cười đáp ứng.

Jen có chút mệt mỏi. Rốt cục cô đã lạc vào thế giới gì vậy?

“”“”»P/s : ta đã qua đoạn giới thiệu nhân vật.

T1 : có một số pn đã biết nhân vật troq Chạng vạng, hay trăng non...chắq hạn

T2 : nếu k pt' có thể từ trq quá trình đọc mà nhận thức nhân vật.

6. Chương 6: Cánh Cửa Mê Cung 6: Phát Hiện Mơ Hồ - Gặp Gỡ Charlie

Sáng sớm tinh mơ...

Jen đã dậy từ lúc nào chứ không còn lười nhác ngủ đông.

Chỉ có điều tinh thần của Jen không được ổn định cho lắm.

Tin cô đi dù ai trong trường hợp này cũng sẽ không giữ được bình tĩnh.

Cô ngơ ngẩn nhìn cánh tay trắng nõn vốn nên là còn trầy xước nghiêm trọng có nguy cơ nhiễm trùng.

Tay di di mi tâm, cắn môi. Cô là cái gì? Sẽ không là ma cà rồng giống gia đình Cullen kia chứ?

Không phải...là quỷ tái sinh đi?

Cô vừa suy nghĩ vừa đi bộ tới trường.

Một tia sáng vụt nhanh qua đầu, mơ mơ hồ hồ xác định thì lại bị tiếng còi xe thức tỉnh.

Xe thắng gấp lại.

Theo phản xạ cô ngã khụy trên mặt đường.

Người đàn ông đưa tay nâng cô dậy, chốc lát cô hồi tỉnh nhìn người trước mặt.

“Chú...? Con xin lỗi ạ!” Jen cúi đầu hối lỗi.

“Không sao cả. Con định...rời khỏi thị trấn?” Ông nhú mày hỏi.

Jen một vẻ mặt bị đả kích gian nan nói: “Con đi trường học...”

Người đàn ông: “...”

Đường đến trường học là ngược lại a!

“Được rồi chú thuận đường chở con đi.”

Jen xấu hổ: “Con cảm ơn”

Xuyên suốt dọc đường, hai người nói chuyện không khí hết sức hài hoà.

“Chú Charlie, Bella một năm đến đây. Đến lúc đó chú sẽ hết cô đơn.”

“Hả? Cháu biết Bella!” Nghe giọng điệu chắc chắn và cách gọi thân thuộc làm cho ông hoài nghi.

“Khụ...! Chú coi như cháu chưa nói gì”

Sao dạo này cô lắm chuyện thế nhỉ? Đến một năm sau, Bella đến đây, chú Charlie chẳng phải sẽ nhìn cô bằng ánh mắt quái vật sao?

Thất sác. Cô không nên chần vào câu chuyện của họ. Ngồi cạnh làm khán giả đợi xem Chạng vạng sống là được rồi.

Nhưng mà Jen lại không biết một điều - sự xuất hiện của cô đã làm mọi việc lệch khỏi quỹ đạo vốn có. Câu chuyện bị thay đổi một cách nghiêng trời lệch đất.

Tương lai của Bella có thể nói là một màu ảm đạm dưới phần nguyên do cô gây ra.

Mà kẻ tai hoạ đó đang rất vui tươi vẫy tay chào tạm biệt Charlie.

Trung học Forks... Nhìn thấy tứ phía đều là ánh mắt tò mò nghiền ngẫm...khiến Jen có cảm giác mình là sinh vật lạ từ hành tinh khác đến.

Học sinh nơi này cũng không nhiệt tình tới mức chạy tới hỏi thăm. Ngoài ý muốn một phần là do vẻ bề ngoài lạnh nhạt đến mức e ngại không dám bắt chuyện.

Số cô vẫn may mắn như vậy a!

Tiết đầu tiên của cô ở trường học là Thường thức âm nhạc cổ điển. Phòng C.201.

Và cô không biết nó ở nơi quái quỷ nào!

Chuyển vào một trường học mới, là một nỗi khổ không tên a!

Bịch Jen thấp thoáng nhìn bảng lớp, vô ý va phải bóng dáng đang đi tới.

“Thật xin lỗi” Cô ngồi xuống nhặt phụ đề trên mặt đất.

Dạo này, cô thật hay mơ hồ.

7. Chương 7: Cánh Cửa Mê Cung 7: ‘bi Kịch’ Là Không Giới Hạn A - Hắc Ám

Hic...đầu óc mơ hồ. Là do bị ngã trên cây xuống chẳng? Hay là sốt đến hỏng đầu rồi?

Đến khi ánh mắt nhìn đến cuốn sách cuối cùng trên tay mới nhận, Jen sững sốt há hốc mồm. Trong đầu bị ai: Ta tiêu rồi!

Hôm nay không phải xui xẻo nữa mà là bi kịch a!

Sáng đi ngược đường, còn hiện tại...là đựng rớt đồ của thầy dạy lớp Thường thức âm nhạc cổ điển!

“Xin lỗi thầy” Cô cúi đầu cắn răng đưa đồ cho thầy dạy Nhạc.

“Trò là?”

“Em là học sinh mới a. Là Jenny Spears”Jen mỉm cười nói.

“À, là trò Jen sao?”Thầy dạy Nhạc nói chút ý vị thâm trường, tiếp:“Hiệu trưởng có việc tìm em đó, Jen ạ! Nhanh đi, tiếp sau lại đến”

Cô gạt đầu xoay người đi. Mày không dấu vết nhú lại.

Ánh mắt quái dị đó là sao?

Jen lắc đầu. Mặc kệ đi. Đi một lát liền sững sốt nhìn bảng 201.

Nơi này, cô đã đi qua, thảo nào thầy thầy Nhạc lại đi ngược đường với mình nên mới xảy ra va chạm.

Cô vỗ trán về mặt ‘đau khổ’.

Liều Ninh ở Liều Ninh, cô rốt cục làm sao vậy?

Về mặt ‘đau khổ’ chưa kịp dứt, khoe môi giật vài cái.

Phòng hiệu trưởng ở đâu trời ạ? Biết vậy, hôm qua trong lúc đọc mail lịch học liền xin bản đồ cho rồi.

Bi kịch quả nhiên kéo dài không dứt a!

“Bạn gì đó ơi, bạn muốn đi đâu? Đừng đi lòng vòng nữa chóng mặt lắm!”

Jen:“...”

“Mình là Jessica Stanley. Còn bạn, bạn là học sinh mới phải không?” Jessica cười thân thiện.

“Ừ. Mình là Jenny Spears. Jessi, cậu có biết phòng hiệu trưởng ở đâu hay không?”

“Kia, không phải trước mặt”

Theo hướng ngón tay của Jessi.

Khoảng cách 150m.

Jen sắc mặt lạnh nhạt. Có vẻ đã quen với tình huống ‘bi kịch’ hại não của mình.

Cô không biết rõ cơ bị cái gì mà không thấy bảng 201 thì thôi. Thế nhưng, khoảng cách ngắn ngủi ấy mà cũng không nhìn được...Này, cô nên khám đi thôi!

“Cảm ơn bạn Jessi.”

“Hẹn gặp lại sau giờ ra chơi, Jen” Jessi nói với từ sau lưng của cô.

“Ừ!”Jen xoay người lại, cười híp mắt. Đôi mắt trong suốt không nhiễm tạp chất nào khiến người hoài nghi cũng thường thức.

Rất cực quá trình lớn lên thế nào mới có thể giữ được ánh mắt trân quý đó!

Jessi ngậy ngốc cười. Cô mới thấy được Thiên sứ sao?

...Phòng hiệu trưởng...

Câu đầu tiên bà ta toát ra có khả năng châm ngòi nổ ở cô.

“Trò Ella, em có thể cho tôi biết cảm nhận của em về trường này!”

Cô khiêu mi thản nhiên ngồi xuống.

“Cô điều tra tôi?”

Giờ phút này, còn đâu là nét cười mỹ lệ thanh khiết của Thiên sứ mà Jessi trông thấy.

Đôi mắt u ám quái dị phá lệ tối tăm kì dị.

Hiệu trưởng bỗng cảm thấy bà ta điên rồi. Lẽ ra không nên nhận lời luật sư Lan.

Sống lưng lạnh lẽo bởi nụ cười như ma quỷ từ địa ngục đòi người. Mồ hôi cứ rỉ ra tạo thành vệt dài chảy từ trán rơi xuống mang tai.

“Là ai? Ủy thác bà làm chuyện này!”

Quả nhiên...

“Là..à luật sư L..a..n!”

Jen nhả mặt rửa : Lan, anh là đồ chết bầm, khốn kiếp, tôi mà gặp lại không bóp chết anh thì tôi không phải là Liễu Ninh.

Cô đứng dậy, ôn hoà mỉm cười như chưa có gì xảy ra:“Em thấy học sinh rất thân thiện. Cho nên, cô đừng làm phiền em lần quen cùng hoà nhập cùng mọi người. Nếu không, em sẽ không, em sẽ không nhin được mà phá hư trường này. Lúc đó có phải hay không tội nghiệt của cô sẽ rất nặng đấy!”

Khi bước vào bà ta âm thầm dò xét tâm lí thái độ của cô, cô đã muốn không khách khí rồi.

Tên Lan kia nữa, không từ cơ hội bôi đen thanh của cô.

Liễu Ninh, đời trước là Hắc ám chi vương.

Kiếp này, cũng vẫn là hắc ám! Chỉ mỉm cười cũng đủ người ta e sợ cùng đề phòng.

Ai nha, thanh danh của cô đã mất sạch trong tay hắc rồi.

Khi một nhân vật đã từng rất quan trọng trong bộ truyện này đến đây sau một năm...

Đã chứng minh thanh danh của cô có bao nhiêu cái “tốt đẹp” a!

Isabella Swan, đến từ Phoenix.

Nơi tên đầu xỏ Lan đang tẩy não họ về cô một cách trắng trợn.

Nhưng không sao cả, cô cũng không định quay lại đó.
Chỉ là, cô không ngờ đến, Bella là kẻ phá hỷ vọng không ai bởi móc chuyện nhân cũ.
Bởi vậy, số phận của Bella sau này không mấy
khả quan!

8. Chương 8: Cánh Cửa Mê Cung 8: Hắc Ám Lý Do - Jacob Black

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, cô ngược đầu nhìn trời, thở dài một mối.
Bầu trời vẫn trong xanh như thế...Thời gian vẫn trôi...Con người vẫn phải tồn tại...
Nhưng lại khiến cô tinh thần cạn kiệt. Cô không nhớ những tháng ngày âm u kia đã trôi qua thế nào.
Nhiều lúc mệt mỏi muốn buông tay...cô không thể chết. Bởi vì, họ không cho cô chết đi đổi lấy tự do tâm hồn.
Hiện tại, cô chưa chết. Cô cười nhạt. Biết đâu, Bella sau này sẽ không tha ột người nào có thể cướp Edward.
Jen chưa nghĩ tới mức cô lạc vào câu chuyện này mà mong không dính líu tới bất kì ai.
Ai nha, có lẽ trước khi chết cô nên chơi một trò chơi với Bella. Cuộc sống không thể thiếu thử thách đâu.
Còn việc kêu cô làm bạn với Bella thì miễn đi.
Hắc ám độc lập, cô độc. Mà Hắc ám đối lập với ánh sáng, không thể dung hợp.
Haha, thật mong chờ, Bella ạ!
Mà Bella bên kia không hay biết, mình đã bị liệt kê vào mục ánh sáng để khiêu chiến.
Jen hiện tại không có ý muốn lết vào lớp nghe mấy người đó nói nhảm.
Dù có người thông báo cho hiệu trưởng thì sao? Bà ta còn cầu cô đừng xuất hiện chứ đừng nói đến việc chất vấn.
Có vẻ Jen rất có tiềm chất leo cây...
Chàng trai bên dưới nhếch mép cười.
Vẫn giống lần gặp đầu tiên!
Một đứa trẻ con gái vụng về liêu lĩnh nửa đêm trong rừng.
Đêm đó, dưới ánh trăng mờ ảo, cô khê liếm môi đỏ tựa máu.
Trọng điểm là trên người cô không có khí tức con người khiến hắc nhảm lẫn. Nhờ đó mới phát hiện ra loại người thú vị như cô.
Lúc hắc “cướp” balô, mặt cô rất ư là buồn cười.
[Ry: N9 cùq nam phụ lần gặp đầu gặp nhau không quá tệ chứ hả? :D]
Jen từ trên cây nhảy xuống, không nhìn đường cấm đầu cúi cổ ôm mũi bỏ chạy.
Mà cuộc đời mang tiềm chất bị kịch xui xẻo bắt đầu tiếp tục phát huy.
Bằng chứng là, trán đập mạnh vào lòng ngực rắn chắc, phản mạnh ngã xuống đất.
“Ai nha!”
“Cô chảy máu rồi jà. Để tôi đưa cô đi bệnh viện” Hắc đưa tay nâng cô đứng dậy.
“A, cảm ơn người tốt nha. Là lỗi do tôi mà còn phải nhờ anh đưa đi bệnh viện” Cô ngửa đầu dựa vào ghế phụ.

Nhắm mắt lại. Trong đầu là hình ảnh Edward hiện lên...Anh ta như ánh sáng phản ánh mạnh mẽ bóng tối ở cô.

Chết tiệt! Cứ nhiên là chảy máu mũi. Quá mất mặt rồi.

Phải cách xa anh ta mới được!

Ánh sáng quá mãnh liệt không thể thân cận.

Và cũng do lí do chết tiệt này khiến Edward bị Jen ghét bỏ một đoạn thời gian sắp tới.

[Ry: Ta sẽ không kể quá khứ của Liễu Ninh mà sẽ để cho nó từ từ hé mở cùng tính cách tiềm ẩn.]

*Cánh cửa mê cung 9: Rung động

9. Chương 9: Cánh Cửa Mê Cung 9: Rung Động

Jen nhú mào.

Không biết là do nhĩ lực cô quá tốt hay là do tim đập quá nhanh nữa.

Hic...Chẳng lẽ cô bị bệnh tim?

[Ry: Ôi, em nó thật ngây thơ :*)]

Hắn nhếch môi cười cũng không có vạch trần tim ai đó đang ‘mắc bệnh’.

Jen liếc mắt nhìn người đang lái xe kiểm tâm sự.

“Này, anh không phải là trốn học chứ!” Nếu không phải do hắn ta trốn học đứng đây thì cô làm gì bị trày da tróc vảy đây.

Jen, cô có thể nói lí lẽ không. Nếu không có hắn chịu vạ lay từ cô, cô là đang đi bộ tới bệnh viện đấy nhé!

“Cô còn nói. Không phải do cô tôi mới phải trốn học sao?” Hắn ra vẻ ‘bạn tốt giúp nhau lúc khó khăn’ phản kháng lên án cô ‘lấy oán báo ơn’.

Jen .

Nhìn bộ dạng hồn dỗi trẻ con của cô nhện không được phì cười.

“Chào. Tôi là Jacob Black. Cứ gọi tôi là Jacob.” Hắn thản nhiên giới thiệu.

“Tôi là Jenny Spears, gọi tôi là Jen!” Cô cũng hồn nhiên quên mất thân phận của cái tên quen thuộc trong truyện.

“Jen...” Jacob khẽ gọi. Khoé mắt vươn ý cười trong trẻo.

“Ừ. Ngủ một lát đã”

Jen ngã đầu tựa lên cửa kính, khẽ nhắm mắt. Đùa, tốn mấy ‘gam máu’ phải ngủ để bù chứ!

Jen ngã đầu lên cửa kính, khẽ nhắm mắt. Lơ đãng toát lên vẻ yếu ớt khiến người kìm không được đau lòng muốn nâng niu.

Jacob híp mắt nhìn, khoé môi cong lên.

Không biết có quan hệ gì với nhà Cullen, hắn nhất quyết phải tách họ ra tránh cho Jen gặp nguy hiểm không đáng xảy ra.

Tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Con người tràn ngập nhu tình.

...Cảnh tượng trong bệnh viện...

“Kết quả của tiểu thư hoàn toàn bình thường” Sau một loạt xét nghiệm tổng quát, bác sĩ đưa ra kết luận, mỉm cười đưa hồ sơ cho cô.

“Chúc mừng tiểu thư”

“Kiểm tra kĩ chưa? Tim tôi lúc này đập rất nhanh đó.” Cô nhú mồm bắt mạch. Phải nói là tim cô chưa bao giờ đập nhanh đến vậy.

“Là lúc cô căng thẳng sao?”

Lắc đầu.

“Hay là không đủ không khí cảm thấy ngột thở”

Lại lắc đầu.

“Là lúc chạy bộ sao?”

Tiếp tục lắc đầu.

Đầu ông văng đầu hất tuyền.

“Tiểu thư, cô có thể nói cho chúng tôi biết vấn đề của cô ở đâu?” Ông kiên nhẫn hỏi.

“Nếu tôi có mệnh hệ gì, bệnh viện các người trực tiếp đóng cửa” Jen cười nhẹ đứng dậy buông một câu mang đậm mùi ‘hắc đạo’.

Jacob nhìn bộ dáng gây chuyện của cô, khẽ cười.

[Ry: Cười cái gì? Đây có thể là sự thật a!TM]

“Đi, chúng ta ăn sáng” Hấn kéo cô đi phòng ngừa cô lại gây sự tới tỗi.

“Ừ, sẵn mua xe” Cô khiêu mi, vẻ mặt thách thức.

“Cùng đua thể nào hả?”

“Nha. Lát nữa thua đừng khóc đó” Hấn ngạc nhiên, không nghĩ tới cô cũng rất cá tính.

“Anh mới đừng khóc khi thua đó” Cô hất cằm cao ngạo.

...Trường học Forks...

Edward có chút ngây ngốc nhìn cảnh cây bên cửa sổ.

Cái con nhỏ đáng ghét đó cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Anh cũng không nhớ mình có cái gì để cho cô nổi lên sắc tâm cả.

[Ry: *Bức xúc* Anh k cảm nhận đc mk rất đẹp traiTM sao?]

Không biết cô lúc đó nghĩ gì mà chảy máu mũi.

Thật thú vị!

Nhàm chán lâu rồi nên tìm thứ để tiêu khiển

thôi.

Nhưng Edward không ngờ, anh bị ghét bỏ!

10. Chương 10: Cánh Cửa Mê Cung 10: Bị Phát Hiện

Vèo

Xe BMW M1 màu xám dừng lại trước chiếc Lamborghini màu đen xen xanh dạ quang.

Jacob bước xuống lại gần cô gái đang tạo nhã ngồi lên xe đợi mình.

Có chút bất đắc dĩ nói: “Cô không cần mạng của mình à”

Hắn chưa từng thấy ai liều mạng như cô. Vừa mới bắt đầu, cô đã vụt đi không thể thấy bóng ở đâu. May mắn, trên đường vắng vẻ không bắt cứ ai.

“Đúng a” Jen cười sâu xa.

“Cô á? Có ngày chết không lí do” Jacob cười cười.

“Thật vậy a?” Không biết cô nghĩ gì mà vẻ mặt tươi rói như thế nữa.

Jacob:“...”

“Aiz, tối rồi về nhà ngủ thôi” Jen mệt mỏi vươn vai, che miệng ngáp.

Jacob nhìn trời. Jen cô xác định là tối rồi?

Đây mới là 4h nha!

Được rồi. Hiện tại, hắn mới phát hiện Jen không chỉ ham ăn mà còn ham ngủ lười biếng.

“Jen cô về ngủ đi. Đừng đứng đây ám tôi nữa!” Jacob tỉnh bơ vỗ vai cô phẩy tay đuổi người.

“Ai, con người nhiều khi...” Jen nói tới đây chợt ngưng.

Bất ngờ...

Jen chớp lấy tay hắn hung hăng quật ngã trên đất.

“...nhiều khi tự tìm chết a!”

[Ry: chia buồn Jacob. Từ chg đầu ta đã nói rồi mà]

Khi đang nói chuyện cùng Jen mà cô đột nhiên đổi đề tài thì hãy thận trọng a!

“Jen, cô quá ác!” Jacob chật vật đứng dậy.

Jen hoà nhã cười:

“Quà gặp mặt”

“Ách...”

Lúc ăn trưa họ có nhắc đến đề tài này. Đúng là muốn xui xẻo!

“Hi...còn chưa đi. Sao muốn quà tạm biệt?” Cô cười đến không có ý tốt.

Jacob ớn lạnh:“Không cần nữa. Jen cô quá bạo lực rồi!”

Nhìn xe của Jacob đi khuất, cô nở nụ cười trên tức:

“Jacob Black, tự cầu phúc nhiều đi”

Ai kêu anh ta đuổi theo cô trong rừng.

Đáng lẽ cô không ra Jacob là con sói đó. Nhưng là hắn để quá nhiều sơ hở. Điều Jacob không ngờ nhất là ánh mắt hắn đã bán đứng bản thân.

Hừ! Jacob, anh chết chắc rồi.

Đùa bốn cô, hậu quả không mấy tốt đẹp đâu!

Jen mở cửa xe, hành động bước xuống khựng lại nheo mắt nhìn chung quanh.

Cái cảm giác có ai theo dõi thật khó chịu.

Cô không cảm nhận được hơi thở, là do người kia che giấu quá kĩ hay căn bản là...không có hơi thở đây!?

Vẫn nên là không vào nhà.

Cô hoàn toàn nhàn nhã dẫn người kia đi vài vòng rồi mới đi mua thức ăn.

Xe một đường chạy tới nhà Cullen, Jen cảm nhận được kẻ theo cô này giờ khoảng cách được giãn ra.

Jen đứng trước cửa nhà Cullen hạ mắt.
Ánh mắt sắc bén dứt khoát nhìn thẳng về phương hướng trong rừng.
Khẽ chớp mắt thu lại thần sắc hoang dã, trên môi nhanh chóng nâng lên nụ cười ôn hoà.
Esme mở cửa nói một vài câu với vẻ mừng rỡ mời cô vào nhà.
Cánh cửa đóng lại lặng yên.
Người kia nhìn chăm chăm nghi hoặc.
Cánh cửa chợt mở ra, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu phóng tới. Đóng cửa.
Tia nhìn mang vẻ trêu chọc khiến người trên cây suýt ngã xuống đất.
May mắn, hắc không có tim. Nếu có còn không phải sẽ bị hù chết.
Kỳ lạ, sao hắc không đọc được suy nghĩ của Jen. Nếu được, thì cũng không cần bị quay như chong chóng này giờ.
Ánh mắt như có như không lại có chút khiêu khích. Jen, cô gái này không đơn giản là con người đi.
Chàng trai từ trên cây nhảy xuống, bóng dáng chợt loé xuất hiện trước cửa.
Esme có chút khó hiểu nhìn Edward. Tại sao vào nhà của mình mà phải gõ cửa a?
Tuy nhiên Edward vẫn đang chìm trong suy nghĩ nên không thấy hành động kì lạ của mình.
Có lẽ, Edward nghĩ cũng không nghĩ tới hắc bị Jen trả thù do lần không chút do dự quăng cô đi.
Aiz, Edward anh cũng tự mình cầu phúc đi!

11. Chương 11: Cánh Cửa Mê Cung 11: Kì Quái - Thân Phận Thực Sự Của Ella Jenny Spears

Nghe thấy chuông cửa, Esme nhanh chóng mở cửa. Trông thấy Jen mỉm cười dịu dàng, không biết suy nghĩ gì thần sắc có chút ảm đạm.
“Cháu vào nhà đi!”
Jen nhướn mày, cười ngọt ngào: “Cô Emse, cháu có mua thức ăn tối. Sẽ cho cô hưởng thức tài năng tuyệt đỉnh của cháu.”
Esme cũng nhận ra an ủi của Jen, trong lòng cảm thấy ấm áp.
“Phải không?” Emse giọng điệu nghi ngờ.
“Lát nữa cháu nấu ngon quá. Cô đừng có mà ăn đó nha!”
Cô vừa nói vừa lấy thức ăn trong túi để trên bàn ra.
Esme nhúu mày nhìn thức ăn đa số là thịt cùng rau...
Trong đầu suy nghĩ chưa kịp hình thành lại bị tiếng gõ cửa đánh tan.
Esme liếc mắt nhìn Jen, nháy mắt thay đổi vị trí mở cửa.
Edward...? Tại sao không đi vào mà gõ cửa? Biểu tình phức tạp kia là sao?
Bà không có khả năng đọc suy nghĩ như Edward nhưng vẫn cảm thấy sự việc này có liên quan tới Jen.
Jen chân trước mới tới, Edward chân sau về nhà, có JQ*...
*gian tình.
Esme cười tủm tỉm.

Edward mất ngủ trọng nên không thấy suy nghĩ của Esme, nếu không hẳn đã muốn mở mắt xem bên trong chứa gì mà nghĩ phong phú đến vậy!

Edward đi thẳng vào phòng khách ngồi xuống. Tiếp tục trầm mặc đến khi mùi thơm ngào ngạt lan toả trong bếp.

“Edward, anh sao về sớm vậy?” Alice thắc mắc hỏi.

“Alice cô có thấy không?”

“Jen”

“Ừm...Thật tối..!” Alice có chút khó xử nói. Ngoại trừ màu đen tối tăm cô không thấy được gì từ Jen cả.

“Anh cũng vậy” Jasper không điều khiển được cảm xúc của Jen.

Việc này thật sự rất kì quái!

“Mọi người có hay không phát hiện vết thương trên người cô ta biến mất.” Rosalie lạnh lùng mở miệng.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cánh tay đang bưng tô canh cá phi thủy.

Rất...rất không bình thường!

“Quá tốt!” Alice hưng phấn reo. Đổi lại là ánh mắt nguy hiểm của mọi người.

“Tốt chỗ nào, cô nói xem Alice.” Emmett mỉm cười để lộ má lúm đồng tiền.

Alice rét run, nhỏ giọng giải thích:

“Mọi người nghĩ người bình thường có thể đảm bảo an nguy của Edward, hợp lí sao?”

Tất cả trầm mặc.

Esme khó hiểu nhìn vẻ mặt quái dị của mọi người.

“Mọi người vào ăn đi”

Đến khi bọn họ nhìn thấy đồ ăn bày trên bàn, vẻ mặt càng thêm kinh dị, có chút khó coi.

“Jen, cháu đến đây cùng cha mẹ sao?”

Carlisle mở đầu cuộc trò chuyện.

Lần trước họ chưa kịp hỏi nhiều cô đã cáo từ đi về.

“Họ chết hết rồi” Cô hết sức bình thản nói. Ý tứ là cô không đi với cha mẹ.

Mọi người:“...”

Họ rất muốn hỏi cô có phải động vật máu lạnh hay không? Không đau lòng hay chưa sót thì ít nhất cũng phải mất tự nhiên chứ.

Đang này...rất thản nhiên dùng cơm.

Bữa cơm cứ trôi qua nhẹ nhàng, ngoại trừ lúc...

Jem mỉm cười ôn hoà đứng dậy lấy trong bếp ra một chén tiết canh dành riêng cho Edward.

“Đây là tôi đặc biệt chuẩn bị cho anh, Edward!”

Mọi người sững sốt. Tại sao lại là tiết canh?

“Edward nên phải bồi bổ máu. Sắc mặt không tốt.” Nói xong còn vỗ má Edward hai cái cho chút sắc hồng lên.

Mọi người tuy bị hành động cô dọa sợ nhưng tự giác xem nhẹ mà chú ý tới câu “Sắc mặt không tốt”. Nén cười đến nội thương.

Edward nhúu mày ghét bỏ, dứt khoát uống.

Mắt trừng Jen bỏ ra ngoài.

Không một ai chú ý đến các đốt ngón tay đang nắm chặt và đôi mắt khát máu của Edward.

Haha, sức kìm nén thật tốt.

Edward, ngày tháng còn dài, chúng ta cứ từ từ mà chơi.

Tiết canh đó là máu của cô!

Cô nhận ra mình không giống người bình thường ở chỗ vết thương tự lành. Là khả năng tự phục hồi sao?

Và máu của cô cũng rất kì quái. Nên, Edward anh vừa là vật thí nghiệm vừa là bị cô đùa bỡn.

Chắc bây giờ anh ta đang điên ngoài kia.

Jen thở dài lắc đầu: “Ai kêu anh đắc tội với tôi chi!”

Đúng là biểu tình đáng đánh đòn!

12. Chương 12: Cánh Cửa Mê Cung 12: Lợi Ngược Quá Khứ - Phong Ấn Kí Ưc - Thân Phận Thực Sự Của Ella Jenny Spears (2)

Alice nhận được tín hiệu, vĩnh viễn bất mãn.

Sao lúc nào cũng là cô chịu trận vậy?

Alice cười hi hi: “Jen, cô nói xem, nhà cô có anh chị em gì không, giới thiệu cho tôi đi”

“Chi vậy?” Jen hứng thú cười nhẹ.

“Nữ kết bạn, nam làm bạn trai”

“Bạn trai?” Jen nhú mày nghi hoặc. Anh và chú cô đều đã chết dưới tay cô làm sao mà có người để giới thiệu chứ.

“Ừ, đúng nha. Có ai đẹp trai không, giới thiệu với tôi đi!”

Jasper ho khan hai tiếng. Vậy anh là cái gì a? Alice em quảng anh đi đâu.

Jen có chút buồn cười. Đúng vậy, Alice không có bạn trai là bởi vì cô có chồng.

“Họ đều sống thật tốt a! Bất quá không tới đây được.” Jen cười híp mắt.

Nếu mà bọn người kia mà nghe được, không tức hộc máu mới là lạ.

Vì sự nghiệp tìm bạn trai xa xôi, Alice kéo cô vào phòng.

...Trong căn phòng tối tăm không bật đèn, Alice không thấy rõ biểu tình trên mặt Jen nương nhờ ánh trăng yếu ớt đến đáng thương cộng thêm đôi mắt của ma cà rồng. Alice thấy được...

Đôi mắt âm u quỷ dị phóng tia âm tàn buốt lạnh trái tim đã ngừng đập từ lâu...

Là do Esme nhạy cảm nhận ra sao? Hừ! Đã vậy thì xé rách tầng giấy mỏng để xem lí do họ vào rừng tìm cô làm gì?

“Ha...Đúng vậy! Tôi biết các người là ma cà rồng.” Cô rất thẳng thắn thừa nhận khi cô bạn này ám chỉ lí do thật sự cô chuẩn bị mấy món ăn kia.

Cho cô biết bí mật của nhà Cullen, xem ra là muốn nhờ cô giúp gì sao? Có vẻ rất trọng yếu nhỉ?

Quả nhiên...

“Năng lực của tôi vô dụng với cô, gia đình tôi không muốn một người không rõ lai lịch bên cạnh bảo đảm an nguy của Edward. Vì vậy, cô hãy thành thực hợp tác với tôi đi.”

Lường trước là mọi việc không đơn giản nhưng nghe xong lại cảm giác bất khả tư nghị* không nói nên lời luôn.

*không thể tin nổi

“Đùa gì vậy? Tôi phải ở cạnh để bảo vệ sự an toàn anh ta chứ không phải là tránh xa anh ta để bảo tồn mạng sống của tôi?”

Mặc dù cô không sợ ma cà rồng nhưng ở cạnh một cái hủ nộ vô thường sẽ tổn thọ a!

“Cô nên biết người đã biết bí mật nhà Cullen không thể sống. Cô là người thông minh nên biết lựa chọn điều gì?”

Jen nheo mắt xinh đẹp ẩn ẩn nguy hiểm mà không ai nhận ra được.

[Ry: Alice chúc mừng chị đã lọt vào sổ đen của Jen™]

“Ừ. Cô xác định muốn nhìn thấy thân phận của tôi. Kể cả nó gắn liền với quá khứ của tôi”

“Đúng vậy!”

Alice cô là tự tìm chết. Dám uy hiếp Jen này!

Cô nằm trên giường thả lỏng nhắm mắt lại. Trên khoé môi là nụ cười thú vị khi thành công dẫn con mồi vào bẫy chưa bao giờ đập tắt khi bước vào phòng...

Alice tập trung xâm nhập.

Chỉ có...một mảnh bóng tối.

Nơi đó...ánh sáng phản phát làm cô nhìn rõ bóng dáng nho nhỏ rúc trong góc...Toàn thân thiếu nữ đầm máu, vết thương chi chít ghê rợn khiến người trông thấy rét lạnh từ đáy lòng.

Cô nhin không được nhắm mắt lại. Thoáng hình ảnh biến đổi...

Nhưng sự việc đang xảy ra trước mắt càng làm cô phát lạnh, tim cũng muốn đau đớn.

Trên bàn thí nghiệm là một thiếu nữ khoá tứ chi đang bốn góc.

Thân thể bị gắn các loại dây sợi ghim vào phổi, tim, não...thiếu nữ là tâm điểm của các loại máy móc đang chạy từng nhịp đo lường.

Xung quanh là các nhóm nhà nghiên cứu mặc áo trắng cầm dao phẫu thuật tiến hành mổ phân tích não. Nhóm khác lại dùng châm đồng rút cốt tủy...

Mấy người họ điên rồi...thật sự điên rồi!

Cô gái ấy còn sống mà tim vẫn còn đập trên màn hình...

Đôi mắt nhuộm màu u tối mờ mịt trống rỗng nhìn về hướng cô...

Đồng tử Alice co rút, chân lùi về sau...

Lại lạc vào một cảnh giới khác...

Cô cứ cảm giác mình đang lạc vào địa ngục. Cô muốn thoát ra nhưng vô ích.

Bởi vì...kí ức quá khứ của Jen vẫn còn đang tiếp diễn...!

13. Chương 13: Cánh Cửa Mê Cung 13: Phong Ấn Kí Ức (2) - Thân Phận Thật Sự Của Ella Jenny Spears (3)

Bên ngoài không khí lo lắng bao trùm...

Esme sốt ruột nắm tay Carlisle:“Liệu có chuyện gì xảy ra không?”

Jasper nóng lòng nhìn đồng hồ:” Trời sắp sáng rồi!”

“Mọi người đừng quá lo...” Rosalie chưa nói xong bên trong đã vang lên tiếng la thất thanh.

Cánh cửa bật mạnh, Alice nhào ra ngoài, Jasper nhanh chóng ôm lấy cô vào lòng điều chỉnh cảm xúc của cô.

“May..mà có người phong ấn kí ức cô ấy nế..u không Jen sẽ s..ống nổi s..ao ch..ứ?” Cô run rẩy nắm chặt tay Jasper.

“Chuyện gì, Alice?” Carlisle nhíu chặt mày hỏi. Chuyện gì mà khiến Alice khủng hoảng thế này?

“Thật kinh khủng! Con người thật biến thái, họ điên rồi. Sao họ có thể đối với Jen như vậy?”

Ghê tởm. Độc ác!

Cô run giọng nói:

“Là một con tin..cũng là một thí nghiệm...hay là một vật tiêu khiển..không thể xác định!”

Bởi là vì bất tử, sống đã trải qua vạn chuyện và thân phận để nguy trang. Làm sao mà xác định được chứ?

“Có lẽ..chính cô ấy cũng không biết..” Cô khổ sở thì thào.

“Ai đó đã phong ấn kí ức của Jen.” Alice ngược đầu nhìn Carlisle khẳng định.

“Phong ấn ?” Carlisle trầm ngâm, lát sau mới nói:“Thu thập đi. Đừng để con bé nghĩ lung tung”

Ông liếc mắt nhìn sắc mặt nặng nề u buồn của mọi người nhắc nhở.

“D.ạ!” Alice miễn cưỡng nhếch môi.

Mọi người chỉ nghe sơ lược nên cũng không có để lại tâm lí trầm trọng như Alice.

Alice bước vào phòng, lúc này Jen đã dậy rồi.

Khuôn mặt nhỏ xinh mờ mịt nhìn Alice:

“Thực xin lỗi, mình ngủ quên mất. Ủa, không phải sẽ kiểm tra thân phận sao? Alice bỏ đi đâu vậy?”

“Không..có gì”

“Hi! Bỏ sao vậy, Alice ? Xảy ra chuyện gì ?”

Nhìn Jen cười an ủi làm cô không thể nào tưởng tượng được người xảy ra gần ấy chuyện kinh khủng tuyệt vọng đó là Jen?

Nếu Jen nhớ ra thì mọi việc sẽ như thế nào?

Nụ cười đơn thuần sẽ bị dập tắt bởi tháng ngày u ám tàn nhẫn đầm máu...

Khi con người ta sụp đổ sẽ làm gì? Cô không biết và cũng không muốn nó xảy ra với Jen!

Dù bọn họ chưa quen nhau bao lâu nhưng cô lại cảm nhận được sự thân thuộc từ Jen. Một cảm giác thần kì!

Jen khó hiểu lấy tay lau nước mắt trên mặt Alice, vênh môi hung dữ.

“Là ai khi dễ Alice đây? Nói đi, mình sẽ đánh hấn bầm dập luôn!”

Khoé môi Alice gợn lên. Người ta còn chưa phản ứng, cô làm gì mà bức xúc khóc lóc đây.

“Không có gì thật mà. Tại số phận của bồ làm mình xúc động quá thôi”

Jen há hốc mồm, mắt lia xung quanh vẻ bí hiểm: “Không được cho ai biết mình từng bị tự kỉ nha!”

Alice lần này sững sờ khó tin.

Cô là còn bỏ sót gì nữa đây?

Mà bộ dạng tinh ranh hí hửng của Jen khiến cô mà liên tưởng người bị tự tử thành một người.

Cô gật đầu, giơ tay lên trời thề.

Một bộ dạng rất đáng tin, Alice chắc chắn.

Jen ngơ vức nhìn Alice: “Sao nhìn bồ giống như đang lừa trẻ nhỏ vậy?”

Alice tỏ vẻ thương tâm triệt để.

“Thôi, bồ đẹp đi. Mình đi rửa mặt rồi xuống”

Cô hung hăng trừng Alice đến khi Alice chịu rời đi mới thôi.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh...

Ánh mắt cô như có như không liếc qua phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Khẽ cười bắc đẩu dĩ.

Ai nha, sao ai cũng bị cô lừa hết vậy?

Đầu tiên Edward bên ngoài cửa sổ...sau lại đến Alice...cuối cùng là nhà Cullen...

À mà có khi không giới hạn đâu.

Ai nha, không nên tin một cái biến thái tâm thần giả đâu.

Toàn bộ quá trình kiểm tra thân phận ban nãy là do sự tưởng tượng của cô tạo dựng thôi...

Không nên nói cô giả dối nha!

Từ đầu đã vậy, năng lực của họ vô dụng với cô rồi mà.

Với lại, ai cũng có thể tin chứ đừng tin Liễu Ninh cô nha!

Haha...nếu không cô cũng không được xếp vào phòng giam cấp S đâu.

Cánh cửa không gian 1: Quá khứ của Liễu Ninh - Thân phận thực sự của Elly Jenny Spears

Lời Alice trần thuật thân phận cô không hẳn sai.

Có điều, số còn lại là phim cô đã xem trong bảy năm qua. Cô còn muốn cho Alice tham khảo một chút nhưng lại sợ dọa hổng cô ấy.

Kẻ thù của Liễu gia bắt cô tống tiền. Trong sự tra tấn hai ngày chờ đợi, cha mẹ cô rốt cục cũng đến. Nhưng mà đáp lại sự chờ mong của cô là câu nói lạnh lùng của họ.

“Thực phiền phức, thứ ngoài ý muốn đó chết cho rảnh nợ.”

Khi đó, họ càng không kiêng kị gì mà hành hạ cô dã man đến lúc cô còn nửa hơi thở mới quăng cô vào căn phòng tối ẩm ướt.

Nhưng lúc đó cô lại không biết...Đó chỉ mới là bắt đầu của cơn ác mộng dài 12 năm.

Phòng tối đó ngoại trừ màn hình chiếu phim, là đất lạnh trống rỗng.

Màn hình cứ xuyên suốt chiếu sáng không bao giờ ngừng lại.

Đó là những mẫu truyện Creepypasta, hay là phim tài liệu bạo lực đâm máu, hoặc là mặt thể tàn khốc, y khoa mổ xẻ thân thể con người còn sống, ăn thịt người, tâm lí ám chỉ khiến người ta phát điên...

Cô bị giam những 7 năm ở đó. Nhưng rồi cơn ác mộng lại lật sang trang khác khi những người thường đưa cơm cho cô đều tự sát ngay sau đó.

Năng lực ám chỉ tâm lí của cô làm người ta e ngại, lại thêm đôi mắt nhiễm màu chết chóc mê hoặc người khác.

Cô bị đưa sang phòng giam cấp S.

Lúc đó cô mới biết được nguyên lí phân chia khu. Còn nơi này chính là nơi huấn luyện sát thủ.

Đầu tiên là họ tẩy não người được đưa đến bằng cách phá hủy nhân cách, giáo dục đạo đức sau đó lại quăng vào khu K huấn luyện tàn khốc.

Chỉ có cô là trường hợp đặc biệt...bị nhốt trong phòng tối khủng bố tinh thần suốt 7 năm nhưng vẫn không cầu xin buông tha để qua giai đoạn 2 đến khu K.

Bởi vì, từ các đoạn clip cô học tập biến thái. Cô bị nghiện xem người ta bị ngược chết đi sống lại.

Nó khiến cô có cảm giác máu sôi sục, thêm khát hương vị máu.

Cô không thuần phục cái kiểu họ đẩy những đứa trẻ vào địa ngục rồi cứu nó ra khiến nó cảm kích tình nguyện làm con cò mặc bộ sai khiến.

Thật là một lũ ngu xuẩn!

Cô chấp nhận khoá huấn luyện biến thái. Mục đích chính là thoát ly nơi đó.

Nhưng kế hoạch chưa kịp tiến hành cô đã được thả ra với nhiệm vụ sở hữu tập đoàn Liễu gia.

Mà Liễu phu nhân bị vô sinh khi cô xuất hiện họ mừng còn không kịp nói chi nghi ngờ.

Lúc cô làm tổng giám đốc Liễu thị, cô bí mật sáng lập RG.

Chưa phát triển được bao lâu, cô bị người tổ chức đuổi giết bắt khai ra mật mã tổ chức RG.

Họ sợ tổ chức RG của cô sẽ khai trừ trả thù họ. Cho nên, họ giết người diệt khẩu để cho RG chưa phát triển đã sụp đổ. Nhưng mà họ không ngờ, trước khi chết cô đã kịp giao cho KL bằng hữu vị trí thủ lĩnh.

Sau đó cô xuyên qua đến đây...

Gia tộc Spears làm cô ngứa mắt. Dám bắt cô vào viện tâm thần, hừ !

Thôi mà nghĩ lại làm gì. Kết cục họ nào có tốt đẹp dưới tay cô chứ. Nữ tù, nam chết.

Cô sẽ không lặp lại cuộc sống trước kia. Cô muốn có cuộc sống an nhàn bình yên. Nên cô chuyển đến Forks.

Rất không may cô lại dính líu tới bộ truyện Twilight! Còn có hứng thú với Jacob và Edward.

Kể ra làm một cái biến thái siêu lừa đảo rất vui a!

Đã vậy thì, Bella chính thức bị cô đá xuống sàn diễn!

Còn về thân phận Ella Spears, cô nghĩ có lẽ cô ấy là một người biến dị.

Có năng lực tự phục hồi cùng thể chất bất tử.

Cái gì mà phong ấn kí ức chứ, nhắm nhí!

Ella bị tiêm thuốc xoá trí nhớ rồi bị vứt bỏ vì là thí nghiệm bị lỗi chẳng?

Sau đó mẹ Ella lại nhặt cô ấy về, mục đích là gì quá rõ ràng.

Khuôn mặt xinh đẹp mịn màng khiến người khác yêu thương, nâng niu bảo bọc.

Đợi khi Ella lớn lên sẽ tổng cô ấy cho bất cứ ai vì lợi ích gia tộc.

May mắn, kí ức mơ hồ ám ảnh cô ấy đến phát điên. Nên, cô ấy bị giam lỏng cùng sự nỗ lực điều trị của bác sĩ tâm lí (ở c1) suốt 7 năm.

Ai nha, đứa nhỏ số khổ!

Khi cảm thán câu này, hình như Liễu Ninh quên mất số phận bản thân còn thảm hơn so với Ella thì phải!

Haha...còn về việc sao cô không có mặt trong cuộc trò chuyện đó mà vẫn biết...

Là bởi vì cô có ngủ đâu nào...khoảng cách một cánh cửa sao có thể ngăn tai cô được!

Trò chơi chính người cướp nam chính bắt đầu...

Lối đi mê cung càng lúc càng huyền hoặc mờ ảo...
Nhưng người vẫn cứ đi không cách nào dừng lại...
Vì mê cung này...không có lối ra!

14. Chương 14: Cánh Cửa Mê Cung 14: Ngày Đầu Tiên Ở Nhà Cullen - Edward, Anh Cái Đồ Biến Thái

“Woa! Nhà bồ thật tuyệt nha, đẹp dễ thoáng mát...ai, cảm giác thật bình yên, thật...”

“Thật lạnh lẽo!” Edward hai tay bỏ túi quan sát cấu trúc căn nhà, thuận miệng bổ sung lời nói của Alice.
Alice động tác táy máy cứng đờ.

Phải ha, ngoại trừ Jen ở đây thì có còn ai khác đâu ? Không có cha mẹ, người thân lại ở xa tít.

Jen cười yếu ớt, mắt nhìn xa xăm bầu trời xanh thẳm. Cô mới không cần ai bên cạnh đâu.

Jen lúc này thật đẹp dễ tinh khôi, khí chất tự do tự tại khiến người ta cảm thấy giây lát tiếp theo cô sẽ hoà mình vào gió cuốn đi.

“Jen à, dọn tới nhà mình đi...Jen ơi, Jen à..” Alice nhú mày, cô không thích Jen như thế này. Cảm giác không thật khiến cô chua xót cùng tiếc nuối.

“Hử ? Đùa gì thế !?” Cô sửng sốt. Không nên nha, ở cùng bầy ma cà rồng sẽ không có kết cục tốt đâu. Bella là một điển hình a. Yêu đến đánh mất bản thân và bất chấp tất cả, không nên a, không nên!

“Là đảm bảo an nguy của tôi !” Edward nâng mắt giọng lạnh lạnh.

Cả nhà họ đã bàn với nhau, cho Jen chuyển tới. Bởi trước khi Jen có thể bảo đảm an nguy Edward, cô nên còn sống nguyên vẹn. Họ cũng cần tìm ra nguyên do dự báo tương lai của Alice.

Với lại phong ấn kí ức yếu ớt, nhờ lúc đó Jen nhớ lại sẽ nổi điên mà tự sát...Rồi họ phải giải mã bí mật này ra sao chứ ?

Hôm qua, hắn đã điên cuồng trong rừng cả tiếng đồng hồ để áp bức bạo phát cùng ham muốn bóp chết Jen.

Hắn mất khống chế lao về căn phòng có mùi hương đặc trưng của cô.

Ý niệm chợt tắt lịm khi thấy suy diễn kí ức trong đầu cô tuôn trào do Alice xâm nhập.

Khống khổ...tuyệt vọng...trống rỗng...vô hồn!

Hắn cảm thấy cô như tìm kiếm niềm vui từ mọi người.

Vâng, Edward là một ví dụ điển hình!

Mọi lúc mọi nơi cô đều mỉm cười...đều là nụ cười ôn nhu mà xa cách.

Chỉ khi vừa rồi, hắn mới thấy được ý cười trong mắt cô. Dù đó cơ hồ là thoáng qua!

Có phải ở nơi ngôi nhà gia đình kia đã khiến cô trở nên nguội lạnh mặc dù đã mất kí ức hay không.

Edward không phải loại người dễ xuất ra thương hại hoặc là...động tâm?

Một con người vẫn luôn cười vô tư nhưng trong mắt kia không chút ý cười vui vẻ...bạn sẽ nghĩ thế nào? Chán ghét? Hay chua xót? Đau lòng sao?

Tại sao hắn lại có cảm giác này?

Hắn mặc kệ, bây giờ vẫn nên là lôi kéo Jen dọn về ở cùng bọn hắn.

Họ sẽ cho cô biết thế nào gọi là gia đình? Thế nào gọi là ấm áp? Thế nào là...

Cũng vì sự quyết tâm này khiến ngày buổi sáng đầu tiên Jen ở nhà Cullen khi hắn bắt gặp tình trạng này có chút hối hận. Bây giờ mới phát hiện Jen ham ngủ..à không lần gặp đầu tiên...lúc Jen leo lên cây định ngủ...có quá muộn không?

“À..ừ..hôm nay chủ nhật? Anh đi chỗ khác chơi đi..tôi mu..ốn ng..ủ..a!”

Lười nhác nói xong lại vùi đầu vào gối...ngủ ?

“Đây là nhà tôi đây. Dậy đi heo lười!”

Trong chăn ầm lộ ra đôi mắt mờ mịt. Phải ha!

Với suy nghĩ này, có lẽ Jen đã quên mất mình mới chuyển tới nhà Cullen hôm qua dưới lời kéo của Alice..==

Cô hé đầu ra khỏi chăn. Ánh mắt mờ mịt, khoé môi ửng hồng, giọng điệu ai oán:

“Ed, anh là đồ chết tiệt, có biết tôi đang ngủ không hả?”

“Hừ, để yên cho tôi ngủ, please, please!”

Edward đen mặt. Leo lên giường, tay giật chăn đang trùm kín người cự tuyệt tiếp nhận ánh sáng.

Cảm giác được thân thể một trận mát mẻ, khoé môi cô run rẩy, tay kích động chỉ mặt Edward đang ngây ngốc nhìn mình.

“Edward, anh..c.ái đồ...biến thái!”

Vài sau giây...

Rầm

Edward bị đá văng khỏi phòng...mặt nhìn không ra biểu tình gì.

Hắn vẫn lặng yên đứng đó.

Vài phút sau...

Bốp

Cánh cửa mở ra, khi nhìn thấy Edward ngoài cửa, cô lần nữa đập ngã hắn đang dựa vào vách tường không chút phòng bị.

“Edward, anh cái đồ...chết tiệt..!”

Cạch Cửa phòng vội đóng lại...

Gậy hoạ xong bỏ trốn chính là đây!

Nhưng nếu Edward không cho đánh, Jen sẽ có cơ hội đá thoải mái được sao?

“Coi như đó là phí tổn đi. Cô..”

“Vô sỉ!” Trong phòng vọng ra thanh âm tức giận.

“Được rồi. Tôi sẽ để cho cô yên!”

Edward không nói gì đáp ứng nguyện vọng ban đầu của cô, bỏ đi.

Trong phòng, Jen cười tủm tỉm...

Edward lại bị cô chơi một vỏ nữa rồi!

Một tên biến thái không biết hai chữ xấu hổ nha!

Điều này, đã dự báo trước tương lai Edward còn bị lừa dài dài a!

Cô vùi đầu vào gối tiếp tục sự nghiệp vinh quang.....ngủ! @_@”

15. Chương 15: Cánh Cửa Mê Cung 15: Đáng Yêu? - Edward Anh Đi Chết Đi!

Giờ ăn...

Nhìn Jen cúi đầu ăn, hai má nhiễm phấn hồng khả nghi. Alice kì quái.

Jen bị sao thế nhỉ ? Buổi chiều cô gõ cửa một lúc lâu Jen mở chậm rì rì mở cửa. Còn hết sức biện lí do không muốn xuống... ?

Lại nhìn sang Edward, đôi mắt ẩn ẩn tia rồi rầm.

Sự khó hiểu của Alice liền được sáng tỏ ngay sau đó.

“Edward không gọi con dậy ăn sáng sao ?” Esme lo lắng hỏi, liếc mắt nhìn Edward. Là do cả ngày hôm qua dọn dẹp chuyển tới đây, đến khuya mới ngủ nên mệt mỏi không có tinh thần dậy ăn sáng luôn sao ?

“Không..không phải! Edward có kêu con.. Là do con ngủ không.....” Khuôn mặt đỏ bừng, nói tới đây im bặt, cúi đầu cắn cổ ăn.

Edward khoe miệng giật nhẹ, có chút mất bình tĩnh.

Lãng sang đề tài khác...nhưng không mấy khả quan mà càng thêm trầm trọng.

Nhìn cách cô ăn, hần nhện không được chăm chọc.

“Ham ăn, đúng là heo. Cả ngủ cũng bắt chước nó không mặc quần áo”

Nói xong cũng không phát hiện ra không khí có bao nhiêu quỷ dị.

“À.....!” Alice giọng điệu hiểu rõ kéo dài tăng thêm phần ái muội.

“Khụ..Jen không cần ngại. Edward sẽ phụ trách..!” Esme bà cũng thật thích Jen nên...góp vui hỗ trợ.. ?

Eward:“...”

Jen .

Vèooo Chiếc ghế Jen ngồi nháy mắt trống không. Vứt lại một câu còn phiêu đảng trong không trung.

“Con ăn no rồi!”

Đương sự thứ nhất lâm trận bỏ chạy, đương sự thứ hai cũng biết mình lỡ miệng gây hoạ tìm cơ trốn đi.

Alice và Esme hăng hái bàn luận tiêu chuẩn của hai đương sự.

Carlisle bắc đắc dĩ cười.

Jasper nhìn Alice bằng ánh mắt sững ngĩnh.

Rosalie và Emmett thì từ chối cho ý kiến.

Trên phòng Jen nào còn vẻ thẹn thùng ban nãy, thay vào đó là nét cười thích ý đầy mị hoặc nơi khoé mắt xinh đẹp.

Edward thực là quá non rồi. Chưa gì đã bại lộ, không vui chút nào.

Nhưng không sao a...nhà Cullen nhờ đó mà có một phen náo nhiệt rồi.

Tuy nhiên cô vẫn rất tò mò nha ! Rốt cục đảm bảo an nguy là sao ? Chẳng phải điều gì đó nên dính dáng tới Bella chứ nhỉ ?

Chỉ là, hiện tại cô không quan tâm chuyện đó cho lắm. Cái chính là Edward !

Liệu khi Bella xuất hiện...mọi thứ vẫn sẽ xảy ra như vậy sao ? Cô sẽ chỉ là một vai phụ nhỏ bé lướt qua bọn họ rồi biến mất ?

Đương nhiên, điều này là không thể xảy ra nga !

Con mồi đã lọt vào tầm ngắm của cô, cô sẽ không để nó thoát với bất kì lí do nào.

Bella..bella..a !

Không biết khi cô ta mất vai chính này sẽ có cảm tưởng gì ? Thật mong chờ biểu hiện của Bella lúc đó.

Thế nào nhỉ ? Thống khổ ? Hay tuyệt vọng ? Hoặc là phát điên đi ?

Haha, không chừng là ăn không được thì đập đổ đi?

Ai nha, thật đáng mong đợi! Không nên làm tôi thất vọng nhé Bella thân mến.

Tai nghe thấy tiếng động nhỏ, gương mặt cũng chậm rãi thu lại biểu cảm.

Chớp mắt nhìn người đang ở trước mặt.

“Anh..!”

“Cô!”

Cả hai trùng hợp lên tiếng cùng lúc. Không khí thập phần xấu hổ.

“Tôi là không cố ý nhìn cô. Ai kêu cô ngủ không mặc đồ” Hắn có chút mất tự nhiên giải thích.

Jen nghiêng đầu, ánh mắt đơn thuần, vĩnh viễn bất biến.

“Thì tôi có nói gì đâu. Là anh không đánh tự khai nhé !”

Hắn lời định nói tiếp theo bị nghẹn lại, không biết nói gì nữa.

“Hừ! Tôi mới không cần anh phụ trách đâu. Chỉ là bị nhìn hết....”

Thanh âm trong trẻo càng lúc càng nhỏ đến không nghe thấy gì.

“Phi...” Hắn bật cười. Bị chiếm tiện nghi còn ra vẻ.

Tay không tự chủ nhéo hai má ửng hồng của cô. Tâm tình tốt lên một chút, nói:

“Cảm giác thật tốt. Đáng yêu a !”

Phi! Đáng yêu cái con khi!

Cô nghiêng răng tức giận. Cô ghét nhất là từ đáng yêu.

Thế là dưới nhà vọng lên tiếng bi phẫn của Jen.

Bốp

“Edward, anh đi chết...đi!”

Alice hả hê cười. Tưởng gì, đi làm lành lại làm Jen tức giận.

Jen nhìn vậy thôi, cũng không phải dạng vừa đâu!

Haha, Edward anh mà cũng có ngày hôm nay!

16. Chương 16: Cánh Cửa Mê Cung 16: Nguy Hiểm? - Hoan Nghênh!

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống...

Esme lắc đầu bất đắc dĩ.

“Alice, con lên gọi Jen xuống ăn tối đi.”

Alice gật đầu: “Dạ !”

Cốc..cốc Alice gõ cửa phòng Jen, bên trong lại vang lên câu nói quen thuộc.

“Please, let me alone!”

Không đúng! Có cái gì đó không đúng! Một tiếng trước cũng là như vậy!

“Jen...Jen cô có ở đó không ?”

“Gì vậy?” Edward ở phòng đối diện nghe thấy tiếng Alice, mở cửa ra.

“Jen..!” Alice không để ý Edward xoay người đi lấy chìa khoá dự phòng.

Đến lúc quay lại, cửa phòng đã được mở ra.

Bước vào trong, chìa khoá trên tay rớt xuống, khoé miệng co rúm.

“Anh..là đập cửa vào ?” Liếc nhìn cánh cửa, thở phào, cũng may không sao.

“Jen cô ấy đi đâu rồi ?” Lúc này, cô mới nhìn căn phòng trống rỗng. Cửa sổ mở toang, khăn rèm phấp phới uốn lượn theo nhịp gió.

“Alice, em không cảm nhận được Jen rời nhà sao ?” Edward nghi hoặc nhìn cô.

Cô sững sốt đến nửa ngày mới phun ra một câu: “Em..không cảm nhận được !”

Không có một âm thanh kì lạ nào. Cũng không có dấu vết ấu đả. Là tự Jen rời đi.

“Tối rồi, cô ấy đi đâu được chứ ?”

Edward liếc mắt nhìn cô. Nướng theo cửa sổ nhảy xuống đi theo mùi Jen đã lưu lại trong không trung.

Cô dơ ba giây. Không kịp báo cáo gì nữa cũng nhảy đi theo Edward sắp khuất bóng.

Jen thở dài nhìn chung quanh rừng cây yên tĩnh lạ thường.

Trong khoảng khắc nắm bắt được ánh sáng nhạt từ đôi mắt động vật phía xa. Cô nhanh chân đuổi theo hướng phát ra tiếng chạy đi.

Ủm...đúng là mùi này rồi ! Mùi của con sói tối đó hay nên nói là mùi trên người Jacob đã bán đứng anh ta.

Còn mục đích cô có mặt ở đây, còn phải hỏi, dĩ nhiên là ăn miếng trả miếng với con sói này rồi.

Nó rượt cô, bây giờ cô phải đuổi theo nó chơi trò vật lộn rồi.

Jen đứng đây là do quá rãnh rồi mà đi tìm Jacob trả thù.

Cho nên chỉ có thể nói, Jacob trêu chọc Jen chính là muốn xui xẻo.

Dưới ánh sáng yếu ớt đến đáng thương của ánh trăng, trên người cô có thêm vài vết thương do ma sát.

“A”

“Grừ...”

Cô nhào thẳng tấp tới con sói màu nâu. Một người, một thú lộn trên đất vài vòng.

Sức mạnh phi thường làm người ta cảm thấy kinh dị không thôi.

Jacob thẳm cảm thán, thảo nào hôm qua hắn bị quật ngã không chút khó khăn nào. Vẫn là Jen quá bạo lực đi a!

Đáng chết là, hắn thích!

Một người một thú cứ như vậy vật lộn. Bị đâm vào chỗ hiểm vài cái, hắn không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

Hắn bắt đầu có chút không hiểu. Nếu Jen cường đại như vậy, sao hôm đó lại bỏ chạy ?

Nhưng nếu Jacob mà biết do Jen muốn thử cảm giác kích thích trong quá trình chạy trốn là như thế nào thì liệu hắn có tức chết không?

Biến thái như Jen a, luôn muốn tìm cái gì đó kích thích hứng thú !

Suy cho cùng hôm đó, Jen không biết đó là Jacob nên nào dám làm liều. Nhờ đâu dẫn một đám sói tới thì còn không phải là chết chắc !

Mà hiện tại đã biết Jacob nên cứ thoải mái đánh !

Cho nên, Jen mới nói, Jacob anh tự cầu phúc nhiều đi !

Nhưng mà cuộc sống Jen luôn mang tiềm chất ‘bi kịch’ a...

Ngay lúc họ mệt mỏi buông tha đối phương để lấy lại sức thì một đám người...à không ma cà rồng tiến lại gần...

“Cha... Hai người chơi trò gì giờ này ?”

“Chúng ta cũng muốn tham gia a !”

“Đúng vậy. Nhìn hai người chơi mà chúng ta thèm đỏ mắt này giờ”

Jacob gừ một tiếng. Có hiểu ý là biến đi!

Jen day day thái dương nhìn top 10 ma cà rồng vô danh trước mắt.

Khoé môi nâng lên nụ cười thị huyết, yêu mị.

“Được!”

Mặc dù cô có chút mệt mỏi. Nhưng...Dâng lên tới cửa mà không nhận là đồ ngốc. Tối nay cô chơi chưa có đủ đâu !

Ai, lại có người tự tìm chết !

Cô khiêu mi cho họ cái nhìn yên tâm. Cô sẽ cố gắng tiếp, yên tâm vì cô sẽ không bỏ qua cho họ đâu.

Khoé mắt giật nhẹ, Jacob cảm giác tình hình không mấy khả quan cho lắm.

Họ đã tiêu hao không ít thể lực cho cuộc đấu tay đôi vừa này.

Thế nhưng, biểu tình kia là sao chứ ?

Hắn có nhìn lầm hay không ? Một bộ dạng “hoan nghênh” ?

Aaa, đó là ma cà rồng a, là ma cà rồng đó nha ! Những mười con nga !

Jen, rốt cục đầu cô chứa gì vậy ? Còn cười đến vui vẻ thế kia !

Giữa không gian yên tĩnh vắng lặng của khu rừng thì thanh âm trong trẻo tựa sương sớm lạnh lẽo vang lên càng thêm vẻ quỷ dị khó tả.

“Cứ tự nhiên !”

Ngón tay cái nhỏ nhắn ngoắc ngoắc, biểu hiện khiêu khích tuyệt đối và khinh thường.

Ngay cả Jacob cũng muốn vỗ trán hô to: Jen, cô làm ơn bớt ngông cuồng dùm tôi!

Thấy có kẻ dám không để ý mình vào mắt mà lại là một cô gái chân yếu tay mềm. Đối với bọn hắn, đây hiển nhiên là một sỉ nhục vô đối.

Cả mười ma cà rồng không áp chế được phần nộ cùng xông lên tập kích cô.

Cô vùng mạnh bàn tay mở chốt chiếc nhẫn biến thành hình cây kiếm.

Ở ngón giữa dần hiện ra thanh kiếm dài 10cm, dày 100mm, lưỡi kiếm sắc bén ánh lên tia sắc lạnh khiến người ta nhìn không được rùng mình.

Đây là vũ khí bí mật được đặc chế của cô !

Nghe được thanh âm xé gió, cô hạ đầu vai, tay vòng qua cổ đối phương vẽ một đường chí mạng, chân phối hợp đạp đối phương ra sau.

Bịch Vết rách nhỏ lan dần ra, đầu lìa cổ.

Thân thể ngã ngửa ra sau tránh đi công kích, tay ra đòn đánh mạnh lưng, thủ thế ở cổ nắm rõ vị trí khớp xương yếu điểm bề.

Bịch Đây là cái đầu thứ hai rơi xuống.

Tay hạ trên đất điểm tựa, chân quặt ngã đối thủ, khuỷu tay ghì bụng, tay còn lại cũng không rảnh rỗi, một nhát đầu lia khỏi cổ.

Đầu thứ ba chia tay với chủ cũ mà đến với nhà mới thân thương.

Bịch Bên kia Jacob cũng không thua kém cần dứt đầu kẻ thù ném ra xa.

Tuy loài sói vốn nhạy bén, hoang dã nhưng đây là đơn độc không tránh khỏi có sơ hở bị tấn công.

Ngay lúc bốn ma cà rồng chế trụ Jacob, Jen ở cách đó không xa uốn lượn tránh né từng đợt công kích tung ngược lộn vài vòng tới chỗ Jacob, thân thủ dùng sức đập mạnh đối phương ngã lăn ra đất.

Chưa kịp đứng vững lại bị tấn công từ sau lưng. Tuy đã giảm thiểu khả năng va chạm mạnh mẽ nhưng không thoát khỏi bị thương rỉ máu.

Điều này làm cho sáu ma cà rồng còn lại mạnh mẽ lên vì bạo lực hưng phấn.

Cô chống hai tay, hai chân đập mạnh làm người phía đang đi tới từ phía sau không chút phòng bị, mất thăng bằng đập mạnh trên đất choáng váng.

Hai chân cô nhanh chóng kẹp lấy cô đối thủ bẻ ngoặc, rộp.

Cô tung người bật dậy, tay có kiếm quét một đường chém rớt hai đầu...

Còn ba!

Bên tai là tốc độ nhanh nhạy từ phía sau vượt gió truyền tới cộng thêm mùi lưu huỳnh lan toả...

Cô mím môi, cổ chỉnh góc độ trúng đạn.

Phốc Theo hướng đạn bắn tới cô rút bông tai định phóng tới điểm chí mạng đối phương. Ngưng! Lại chết một cái.

Cô lấy gót chân làm điểm tựa, nhấn mạnh thêm lực phi người bay lướt qua Jacob đang bị áp đảo.

Người lấy súng uy hiếp Jacob cứ thế bị Jen lôi người theo ấn mạnh trên thân cây. Roẹt! Đầu đã bị giải quyết nhưng dính lại trên thân cây do điểm tựa lực.

Cô mệt mỏi ngã khuỵu xuống, đã lâu cô không vận động khó thoát khỏi thở dốc đồng thời thấm rửa Jacob, tưởng người sói mạnh mẽ lắm chứ!

Hừ. Một mình cô đã ứng phó không xong còn phải để ý tới Jacob.

Cô liếc mắt nhìn hần. Đừng nghĩ cô là thánh mẫu, chẳng qua là phải cứu để hần ta sống tiếp cho cô hành hạ chứ!

Bộp Thân thể cô khẽ run lên, mày nhíu lại ngăn cản vị máu tanh dâng lên trong miệng.

Nhìn đối phương, rửa thơm. Chết tiệt ! Sao cô có thể phạm lỗi của một học sinh tiểu học - xót lại một cái ma cà rồng.

Bộp Sức lực như bị rút hết, cô mơ hồ chớp mắt.

“Là vì tiện nhân cô mà đồng đội tôi chết hết...nên cô phải bù đắp lại thứ gì chứ nhỉ ?”

Thanh âm cười khê thật yếu ớt, bộ dáng đáng đánh đòn phun ra một câu.

“Là họ tự tìm chết...mà anh cũng vậy..ha.ha !”

“Mày..khốn kiếp!”

Bộp Máu bên khoé môi rỉ ra, nhiễm môi một tầng máu đỏ diêm dúa ngọt ngào.

Jen mỉm cười liếm môi.

“Hương vị không sai biệt lắm !”

“Đồ điên!” Hấn ra sức mắng để lấn áp cảm giác rét lạnh sống lưng. Tay bóp mạnh cổ trắng ngần nâng cao lên.

Không sai! Cô chính là điên đó. Tự tìm ngược! Có chút buồn là máu cô không giống người thường nhưng cũng không khác là bao! @_@*

“Ngu...ngốc!” Cô tặng cho hấn hai chữ.

“Cô nói cái g...ì ?” Chưa dứt lời đã nhận được cú đấm thô bạo đánh ngã.

Mất đi điểm trọng tâm, Jen trượt người rơi xuống.

Alice hoảng hốt đỡ lấy cô. Khuôn mặt đỏ bừng, lồng ngực phập phồng, toàn thân vết thương chi chít còn đang chảy máu.

Alice đau lòng. Ánh mắt phức tạp nhìn hiện trường.

Một con sói vẫn còn thở mệt nhọc trên đất...

Cô không hiểu vì sao con sói này lại bảo vệ Jen khỏi đám ma cà rồng này ? =.=”

Edward giải quyết xong mới quay lại nhìn Jen.

Trong mắt loé lên tinh quang không ai kịp nắm bắt được đã vụt tắt.

Edward nhú mày nhìn Jacob nằm bất động. Chân đá đá vài cái.

Phốc Jen kiệt lực phun một ngụm máu, mí mắt nặng trĩu, bên tai mơ hồ là giọng nói lo lắng của Edward.

Khoé môi cong lên ở góc độ kính hiển vi cũng không soi ra được.

Nụ cười âm trầm đến tàn nhẫn...!

Một lối đi mới của mê cung được mở ra...

Tất cả chỉ là bước đệm của khởi đầu...

—p/s: ý nghĩa của những khúc mắc trong cánh cửa này sẽ được giải mã ở cánh cửa sau...

17. Chương 17: Cánh Cửa Mê Cung 17: Dị Năng Mới - Rung Động ???

“Sáng mai là không sao rồi!”

Carlisle nâng mắt nhìn mọi người trấn an. Nếu không phải do khả năng tự phục hồi, có lẽ giờ này, Jen đã chết rồi cũng nên.

Lục phủ ngũ tạng, chỉ dùng từ rất tẻ để miêu tả. Đó là toàn sức lực mạnh mẽ liệt khi ma cà rồng kích động, càng khó hình dung hơn có người chống đỡ nổi.

Đạn cũng không gây trở ngại cho sự bình phục kinh khủng của Jen.

Tuy họ rất muốn biết lí do Jen ra ngoài vào đêm hôm khuya nguy hiểm, nhưng trước hết cô nên tịnh dưỡng thật tốt rồi mới tính sau.

Mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, Edward vẫn chưa dứt ánh mắt khỏi cô gái lộ vẻ tái nhợt, yếu ớt nhưng không làm suy giảm đi chút nào khí chất hấp dẫn lạ thường đang yên giấc trên giường.

Edward khó hiểu xoa xoa ngực. Mặt hơi nhăn lại. Đóng cửa phòng trả lại không gian riêng tư cho Jen.

Nhưng điều không tưởng là, Jen đột nhiên mở mắt ra, bước nhẹ tênh đến góc phòng ngồi bệt xuống sàn lạnh. Lưng dựa vào vách tường mắt lơ đãng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ đối diện.

Mặt trăng khuyết viền lơ lửng phủ một tầng hào quang thất sắc mờ ảo.

Cô cười khê. Mắt nhìn chăm chú con dao gọt trái cây trên bàn...

Dị tượng xảy ra...Con dao từ từ được nâng lên lơ lửng không trung lao thẳng tắp đến chỗ cô. Đến gần, giảm tốc độ nhẹ rơi trên tay cô.

Là vậy đó ! Sẽ không ai ngây thơ cho rằng loài sói sẽ dễ dàng bị đe dọa đi hay là mất khả năng chiến đấu trừ phi nó chết.

Sẽ không ngây thơ nghĩ sức lực suy yếu của cô không đủ bẻ cổ một ma cà rồng trong khi đã diệt chín con. Dù tình huống có bất ngờ xoay chuyển, Liễu Ninh cô cũng không phải loại người chờ chết.

Tên kia rất xứng với từ ngu ngốc. Tuy ý thức cô không còn sót bao nhiêu khi bị đánh vài cú như vậy, nhưng vẫn phát hiện ra có người đang đến dựa theo tiếng gió. Nhưng tên điên này vẫn thần nhiên phát tiết, không phải là rất ngu sao ?

Cơ mà tên khốn kiếp này đánh mạnh quá đấy, kiếp trước dù cô bị nhốt lồng vật lộn với ba con hổ hai ngày một đêm nhưng vẫn còn khỏe chán đấy nhé !

Hừ! Cô bị thảm trạng thế này, một phần cũng do tên Jacob không chịu ở yên mà chạy loạn.

Cho nên, Jacob lại bị Jen của chúng ta ghi thù nữa rồi. ()

Nể tình hôm nay cô thu được kết quả ngoài ý muốn, cho nên nợ này từ từ tính cũng được.

[Ry: ta k hiểu dc cái này là logic gì nữa!?!]

Cô đã cảm nhận được Edward bắt đầu...rung động...bước vào lưới của cô đã quăng...

Một năm sau Bella có tới cũng muộn rồi a... (rin: mình nghĩ là quá muộn)

Edward...Jacob! Hai người này cô không thể không chinh họ...

Cô đã rất suy yếu, mà lần đầu khổng chế tinh thần một loại cá thể mạnh mẽ rất hao tổn sức lực mà...Edward lại đá Jacob khiến hắn ta thức tỉnh làm cô bị cản trở mà hộc máu, bất tỉnh.

Đầu bây giờ vẫn còn đau nhức đây này !

Chặc..chặc Sở đen của cô sao mà họ cứ tranh giành hạng nhất hoài vậy ?

Tay cô vung lên hạ xuống điểm chuẩn xác.

Tách..tách..tách

Hương vị máu thật làm người ta phấn khích...cũng thật ngọt miệng...

[Ry: đã qua nếm thử của ta-tác giả!]

Khoé miệng cô nhin không được co rúm.

Ngoan nào !? Anh ta đang dỗ ai đó.

Cô muốn vùng vẫy thoát ra, cảm giác bất lực ập tới.

Hơn hết là 'bi kịch' a !

Muốn phá cho Edward khỏi ngủ, huhu...xem ra người không ngủ được là cô mới đúng nga!

Huhu...cô lại quên mất ma cà rồng không ngủ cũng không sao. Nhưng cô là con người, cần ngủ nha!

Hic, quả là đào hố chôn mình!

18. Chương 18: Cánh Cửa Mê Cung 18: Nhận Định - Tìm Được Rồi!

Trong căn phòng như ẩn như hiện hai bóng dáng một nam ôm chặt một nữ đang vui trong lòng người kia. Đêm khuya thanh vắng chỉ khe khẽ tiếng hít thở đều đặn lẻ loi. Edward bất ngờ cất giọng trầm ấm hỏi:

“Nhớ ra gì đó rồi sao ?” Anh biết năng lực của Jacob và không hề nghi ngờ điều đó. Chỉ là, Jacob sẽ hôn mê trong trạng thái hơi mê sao ? Còn Jen, anh không nghĩ khả năng tự phục hồi kia có thể giúp cô giữ tỉnh táo nói chuyện với cái ma cà rồng kia cho tới lúc họ đến! Cô rõ ràng có nói chuyện nhưng anh chỉ nghe thấy tiếng cười ý lạnh.

Tại hiện trường cũng không thấy vật gây thương tích bá đạo như vậy ?

Cho nên, Jen sẽ thật không nhớ gì về trước kia sao ?

“Muốn nhớ gì ?” Thanh âm cô không nghe ra tâm tình gì. Chỉ cần anh ta dám hỏi cô dám nói! Dù sao tối nay cũng không thể ngủ rồi, thức kể truyện xưa cho nó toàn tập luôn.

Hiện tại, hồi hận còn kịp nhé, Edward ! Muốn nghe chính là tự ngược tâm mình đó nha ! Phải biết rằng, chưa có người thứ ba ngoại trừ hai người bạn thân chịu nổi truyện cô kể đâu a...

Haha, cô là người tốt, Edward muốn cô nhớ gì thì cô liền “nhớ” cái đó để kể cho anh ta thoải lòng.

“Đã bao lâu rồi ?”

“Hả ?”

“Em-đã-nhớ-ra-tất-cả- ?”

“Không hẳn !”

“Đã sống bao lâu rồi ? Cô đơn sao ?”

“ ... ”

Anh chợt cảm giác được bản thân đã chạm vào kí ức đau buồn của cô. Như là...không tôn trọng quyền riêng tư của cô. Cứ thoải mái đọc sự âm u trong tiềm thức của cô.

Bởi, càng nói càng sai, càng khiến cô đau và chán ghét anh nhiều hơn thôi. Nên, anh lựa chọn im lặng.

Thanh âm nhàn nhạt vang lên hết như đang kể một câu chuyện của ai đó chứ không phải của cô, chất giọng đều đều tựa hồ đang kể truyện cổ tích chứ không hề mang theo sự bi thương hay cảm xúc nên có nào cả.

“Em không nhớ gì mình đã phải ở đó bao lâu ? Thời gian vẫn cứ trôi đi...mang theo bao tháng năm tuổi thơ tẩm máu kí ức...cha mẹ thực sự vứt bỏ em đi...có phải hay không rất vô dụng ? Thế nhưng...rõ ràng em rất có công dụng mà...đúng không ? Từ nhỏ..chỉ cần nhìn em...cha mẹ sẽ không vui...em đã làm gì sai chẳng... ? Nhưng mà...bọn họ...nhìn thấy em rất vui... ? Cuối cùng cũng có người chơi với em...nhưng tại sao...mọi thứ lại trở nên...như vậy ? Tại sao vậy..... ?”

Thân thể Edward cứng đờ. Tâm chợt co rút.

Lời nói an ủi bị nghẹn lại nơi lồng ngực...

Kia...lưng áo bị nín chặt...người trong lòng...chất lỏng trong suốt đã tuông trào từ lúc nào...

Edward có chút hoảng hốt. Anh đã làm gì chứ ? Tay nhịp nhịp vỗ lưng Jen. Đêm nay...cứ trôi đi như thế !

Cô vùi đầu vào lòng... Nói ra được tâm sự tròn cắt bấy lâu thực thoải mái.

Jen cười híp mắt đến kinh diễm. Mặc dù, hư hư thực thực nhưng cô đã thấy nhẹ lòng hơn...

Nước mắt ?

Có thể là thật của một kẻ mang tính cách biến thái ?

Nước mắt kia ?

Chính là xuất phát từ trái tim sâu thẳm thoáng ám áp cùng...động tâm ?

Nước mắt đầm ướt áo anh, ngấm ngấm đi vào tim từ lâu đã ngừng đập...

Nước mắt tựa pha lê rơi xuống sàn nhà lạnh ngắt...vỡ tan !

Khoảng khắc kì diệu đó lặng lẽ gắn kết hai trái tim lại với nhau bằng sợi dây vô hình mỏng manh tựa chỉ cần chạm nhẹ...biến mất !

Lần đầu tiên trong đời, Liễn Ninh cô đã tìm được ấm áp rồi...

Rồi sẽ duy trì bao lâu ?

Mãi mãi ?

Nhưng trên thế gian không gì là vĩnh cửu !

Sẽ không !

Trái tim lạnh lẽo...cần được sưởi ấm trong ngày giá lạnh !

Cô đã tìm được rồi !

Edward... !

19. Chương 19: Cánh Cửa Mê Cung 19: Ngây Thơ! - Đáng Yêu - Tội Nghiệp Jacob!

Không khí trên xe phi thường kì dị...Alice chớp mắt nhìn Jen ngoan ngoãn cúi đầu im lặng, Edward ngấm cảnh. Cả hai hoàn toàn ăn ý không nhìn nhau, cũng không nói lời nào.

Khoẻ miệng Alice giật nhẹ tập trung lái xe. Hai người này bị sao ấy nhỉ ?

Đường tới trường không xa cũng không gần. Dù vậy cũng không thể giữ nguyên cái trường hợp người cầm tay lái ở đây. Rất buồn chán đó, sẵn tiện tò mò nên cô mở lời:

“Jen, tay bồ bị gì vậy ?” Những vết thương đêm qua tới hôm nay đã khô phục một nửa rồi, thế còn vết thương trên tay? Lúc tối, cô băng bó cho Jen sao không thấy ?

“Không có gì. Va chạm nhẹ thôi !” Jen nhẹ giọng trả lời.

Alice ghen lời. Nhẹ ? Nếu nhẹ là nó tự lành luôn rồi, đâu cần băng bó thành một cục như vậy ?

“Bồ bị thương vậy sao không gọi mình. Băng thật xấu xí !” Alice liếc mắt nhìn cánh tay phải bị băng bó một cục thiếu thẩm mỹ liền nghĩ do ngược tay, không khỏi hờn giận trêu chọc.

Edward ho khan ầm ầm về chợt dạ. Jen nhìn ra ngoài nhưng khoẻ môi dần khuếch tán trên phương diện rộng cho biết tâm tình cô đang rất tốt.

“A..” Alice kêu một tổ vẻ hiểu rõ. Tầm tầm cười nhạo.

Chiếc xe lăn bánh vào trong sân, bắt giắc trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Đặc biệt yên ắng khi cô bước từ trên xe nhà Cullen xuống. Chưa kịp đứng vững là đã hứng những ánh nhìn nóng rực từ bốn phía. Đâu đó có tiếng trao đổi khe khẽ.

“Đây là học sinh mới ? Trông xinh quá nhỉ !”

“So ciu, cơ mà có quan hệ không tầm thường với nhà Cullen !”

“Là em gái Edward sao ? Nhưng, hai người rất xứng đôi nha !”

Thấy Jen ngẩn người, Edward lo lắng đặt tay lên trán cô hỏi:

“Không khoẻ sao ?”

Cô lắc đầu. Đây là lần đầu tiên đến trường nên hơi bị choáng với hoàn cảnh hư ảo này.

Bởi với Liễn Ninh kiếp trước, đến trường là một điều xa xỉ đến nhường nào !

Lần trước, không có cảm giác gì là do đi học không có mục đích, luôn cảm thấy nhàm chán.

Haha, nhưng bây giờ thì có rất nhiều lí do giữ chân cô. Tỷ như trên chóc Edward, chính Jacob...và đội Bella xuất hiện chứ nhỉ ?

“Kia, thân mật như vậy, khoảng chừng là bạn gái !”

“Ừ, ừ rất xứng, rất dễ thương...đáng yêu nữa !”

Đám bạn học kích động bàn luận mất đi sự yên tĩnh lúc đầu luôn.

Jen kinh dị nhìn hành động của mọi người không khỏi cảm thán : quả nhiên không thể xem thường hào quang của nhân vật chính trong phim nha !

Nhưng đỉnh chính nhé: bọn họ đáng yêu chỗ nào cơ chứ !? Phi, phi !

Và mọi chuyện chỉ là bước đệm cho cuộc sống mang tính ‘bi kịch’ lại tái phát.

Thời khoá biểu không trùng nhau, nên cả ba tách ra đi mỗi hướng. Không thoát khỏi dính líu giữa các nhân vật, Jen chạm mặt với cô bạn nhiệt tình Jessica.

Jen là loại người gì chứ, thế nên hai người rất nhanh chóng thân với nhau.

“Jessi, thật xin lỗi nha, bữa đó mình hơi mệt nên về trước. Hôm nay, chúng ta dùng cơm chung chứ !?”

“Không sao đâu mà ! Jen, Jen cậu và Edward có quan hệ gì vậy ?” Jessica tò mò kéo áo cô hỏi, một bộ dạng cô không nói không buông tha.

“Quan hệ...gì cơ?” Cô ngơ ngác hỏi ngược lại. Là quan hệ gì chứ ? Hợp tác ? Hay bảo vệ sao ? Tri kỉ ?...Không biết !

Jessica nhìn Jen rối rắm không chịu được thì vỗ trán than.

“Jen a..đừng có ngây thơ như thế chứ ! Bạn không biết là Edward hay nhà Cullen chưa bao giờ gần gũi với ai vậy đâu.”

“Ồ...rồi sao ?”

Jessica kích động phát điên. Đây là thái độ gì ? Jen ơi là Jen, bạn có biết điều này có ý nghĩa gì không ?

Khoé môi cô giật nhẹ, nhin không được lùi về sau một bước, cái gì mà bộ dạng muốn đánh cho cô tỉnh ?

“Jen bạn ngây thơ quá rồi, thật ngây thơ hồn nhiên...”

“Trò Ella, theo thầy đến văn phòng, hiệu trưởng muốn gặp em !”

Ella ? Jessica nghi hoặc.

Cô không dấu vết nhú mày, tặng nụ cười ngọt dịu cho cô bạn khiến Jessica quăng luôn nghi ngờ ra sau đầu.

“Trưa nhé !” Jen xoay người đi theo thầy giáo, tinh nghịch nháy mắt với cô bạn.

Jessica bắt giác cười ngây ngốc.

“Thật đáng yêu !”

Phía sau vọng tới tiếng phấn khích của Jessica làm cho ba vạch đen rơi thẳng lên đầu cô.

Đáng yêu cái cọng lông á ! Chết đi, rõ ràng, Ella này ngoại hình rất xinh đẹp, cô nhìn không ra đáng yêu chỗ nào, sao họ có thể nhìn ra điểm mà người ta không có chứ. Ví dụ như...ngây thơ !

Người bạn này thật sự là chóc cho cô vui vẻ đó. Khoé môi nâng lên nụ cười ngọt ngào.

Thầy giáo xoa xoa cánh tay, thì thầm: “Sao đột nhiên lại lạnh thế này ?”

Nghe thấy thế, cô càng cười đến ngọt chết ruồi. Cô đắm chiêu suy nghĩ nên chính ông ta thế nào.

Thì thấy xa xa là bóng dáng Jacob đang “quang minh chính đại” chuẩn bị tư thế nhảy rào cúp học.

Mà, phía trước thầy giáo có điện thoại đi nơi khác nói chuyện sau khi vứt cho cô một câu:

“Đợi thầy ở đây !”

“Dạ !” Jen nhu thuận đáp. Tầm mắt chuyển qua nam sinh bên rào .

Lại nhìn thầy giáo đang trò chuyện. Chớp mắt xuất hiện sau lưng Jacob.

Cô nhẹ giọng gọi: “Jacob” Đổi lại là một phen hù dọa hấn ta.

“Jen, cô đây à ? Lén lén lút lút. Cô làm gì ở đây ?”

Bây giờ cô rất muốn đánh người. Hấn nói ai lén lút, thật xin lỗi, sao không nhìn lại bản thân đi !

Nhận lại là trận khinh bỉ, Jacob gãi đầu cười hì hì.

“Sớm thế ! Giờ này không đi học đứng đây làm gì.”

Tiếp tục nhận được khinh bỉ. Hấn triệt để im luôn. Lí do hấn ở đây, dĩ nhiên là do đêm qua vật lộn mệt mỏi, phải nghỉ ngơi rồi.

Cô tinh ý nắm bắt được suy nghĩ chợt loé qua mắt hấn, khinh bỉ dành tặng hấn càng nồng đậm. Hừ ! Đêm qua là ai đánh với mấy tên kia chứ, hấn ta chỉ việc nằm nghỉ sau khi chơi đùa với cô thôi mà...tĩnh dưỡng, phi !

Cô không mệt, hấn mệt cái chi !

Tai cô giật nhẹ. Cười đến thiên chân vô tà. Tới gần, võ vai Jacob, liền nghe thấy tiếng rên khê.

Jen tỏ vẻ hoảng hốt tay không dấu vết nhấm chỗ vết thương hôm qua vỗ thêm vài cái.

“Anh bị sao thế ? Tôi đã mạnh tay đâu!”

“Không..có..g..ì !” Lời nói như được toát ra từ kẽ răng cho thấy hấn có bao nhiêu “không có gì”.

“Ừ...ừ..tôi cũng muốn đi theo anh !” Cô hưng phấn nhìn tới nhìn lui nhìn bộ dạng ra sao cũng giống đang làm việc xấu.

“Cúp học ? Cũng theo ?” Vừa dứt lời đã nhảy qua kia ngồi trên hàng rào, dò hỏi cô.

Nụ cười bên môi càng nhếch cao lên, mắt híp lại như vàng trắng khuyết lung linh.

Jacob ngẩn người giây lát.

Quả nhiên....

“Trò cho tôi biết, trò đang làm gì ? Cúp học ư ? Đi theo tôi !”

Jacob .

Jen . Tội nghiệp Jacob!

20. Chương 20: Cánh Cửa Mê Cung 20: Lớp Mặt Nạ ?

Đã vào giờ học, không gian yên tĩnh đặc biệt bị đánh vỡ bởi tiếng bước chân xuyên suốt. Giáo sư này rõ ràng là cố ý gây áp lực cho hai người đi sau.

Tuy nhiên, phải để ông ta thất vọng rồi.

Thái độ bình thản mà nhã nhặn được Jen phát huy hết sức nhuần nhuyễn.

Jacob trừng mắt nhìn Jen. Nếu không phải giáo sư nói là dẫn Jen tới phòng hiệu trưởng, hấn thật nghi ngờ cô đào hồ chờ hấn nhảy vào, xuất hiện thật đúng lúc nha !

[Ry: *gật đầu*ah tth hiểu Jen a!]

Jen cảm nhận được đạo ánh mắt nóng bỏng, nghiêng đầu nhìn Jacob, cô nhún vai về mặt vô tội.

Đợi hấn quay mặt đi, cô khê cười tùm tùm. Thật là ngây thơ a ! =.=”

“Trò Ella, hiệu trưởng đợi em bên trong..” Thấy Jacob theo vào, ông giơ tay chặn lại, nói: “Em..ở ngoài !”

Jacob cũng không để tâm việc bị phân biệt đối xử, chỉ là lưu tâm..

“Jen là cái gì Ella ?”

“Sao cơ ?” Jen chớp mắt nhìn ông đến rét lạnh mới chuyển tầm mắt vô tội về sang Jacob.

“Không có gì..thầy nhầm..haha !” Ông lau mồ hôi lạnh toát ra ở lưng, cười khan.

“Ồ!” Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu.

“Thầy nhớ trị tận gốc tận lú lười nhõ may về già mắc chứng cà lăm, muốn nuốt luôn lưỡi thì sao !” Cô một bộ dạng tiếc rên thép không thành sắt, tốt bụng khuyên một câu mới đi vào, đóng luôn cửa báo hại ông suy nghĩ ‘thiệt thân thương’ với cánh cửa.

“Ha..ha..trò đùa vui quá !”

Jacob mỉm cười ý vị thâm thường.

“Chào hiệu trưởng thân kính của trường, đã lâu không gặp a !”

Khoé mắt bà giật một cái, đã biết gặp yêu nữ là xui xẻo mà cứ đâm đầu vào. Hơn nữa, cái gì đã lâu, chưa đầy bốn ngày nữa là, không gặp còn cảm tạ trời. Cái kia, bộ dáng kính trọng trường bối, đừng mang ra chứ, cứ đối xử với bà bình thường đi có được hay không ?

Có vẻ như, Jen của chúng ta đã dọa hỏng não bà ta mất rồi ! ^^

~“Tiểu thư Ella, tôi không dám nhận, cô có thể cho tôi biết lí do mình nghỉ học cả tuần !”

Cô há hốc mồm, ánh mắt kinh ngạc: “Thật vậy chẳng ? Em nhớ mình mới nghỉ có một ngày à !”

Trước khi chuyển tới một tuần, luật sư Lan đã đăng kí nhập học cho cô. Mà cô lại trì hoãn một ngày, sau lại lang thang dạo nhà mới mất ba ngày, đến thứ sáu mới đến trường lấy tài liệu học tập. Lại nói, học xong một tiết bị mời lên phòng hiệu trưởng. Cuối cùng, rủ rê Jacob cúp học với lí do hết sức chính đáng.

Ai nha, mặc dù là cô cố ý trì hoãn ngày đi học để đi học trễ hai ngày, ba ngày gì đó, không nghĩ tới bị lạc a. Có điều, đối với cô, một tuần ngày hay một ngày có gì khác ?

Suy ra, Jen đã nghỉ gần hết một tuần luôn rồi, thế mà trưng ra biểu tình đáng đánh đòn.

Khoé môi bà co rúm. Đây tuyệt đối là cố ý !

Cô khiêu mi hất cằm, tôi cố ý đó thì sao nào !

Hiệu trưởng: “...”

“Được rồi. Lão cô thân mến, cô còn gì muốn nói với em ?” Cô ôn nhu nhã nhặn hỏi.

“Khô..ng ! Không có !” Bà lắc đầu liên tục. Không nên đối bà thái độ này, sẽ hù chết người đó!

“A, được rồi !” Cô dịu dàng cười nhạt xoay người đi.

Bà thở phào nhẹ nhõm như mới trải qua cuộc chiến gay gắt. Thấy cô quay lại, không khỏi phát lạnh, lắp bắp: “Em..em !”

“A, cô sao vậy ?” Cô vẻ lo lắng lại gần thì bà càng lùi ra sau, lúc này Jen mới hài lòng, tỏ vẻ dài dặt hỏi: sao cô tránh em, em đáng sợ lắm à.

“Em chỉ muốn nói là, Jacob, người ngoài kia là bạn em..”

Bà gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ ám chỉ của cô. Trong lòng khinh thường: thì ra kẻ đáng sợ lừng danh cũng chỉ có thế thôi. Ai ngờ, câu nói tiếp theo trực tiếp bác bỏ suy nghĩ đáng khinh của bà, còn làm bà thấy Jen đáng sợ hơn tưởng tượng cùng nhìn không thấu.

“Tuy nhiên, cô không nên vì vậy mà làm sai nội qui nhà trường. Phải nghiêm khắc, học sinh mới nghe theo.”

Bà lại gật đầu. Tiểu thư Ella này chính là điển hình thực tế đây !

Cô cười híp mắt như mặt trời toả sáng: “Chào cô, em đi !”

Bà run người.

Nha, vào lúc tức giận chỉ là nụ cười nhạt xa cách, mà thời điểm tính kể người ta chính là nụ cười toả sáng. Ánh mắt lấp lánh như trăng sao, nét cười chói mắt.

Cho nên a, ai thấy thì tự giác lui ra xa đi nha ! Cái này nha, so với khí chất ‘người lạ chớ gần’ còn hiệu quả hơn gấp trăm lần.

Cánh cửa mở ra...thấy Jacob đang bồn chồn lo lắng cho cô không khỏi cười nhẹ.

A, nhìn hần như vậy...tại sao cô lại có cảm giác...vô cùng thoải mái nhỉ ! Đừng nói cái chi tội lỗi cảm giác, cô sẽ có sao ? Nói nhảm, hiển nhiên không !

Jacob, đây có phải nên nói là bị người ta bán còn vui vẻ giúp người ta đếm tiền hay không ?

“Sao lâu vậy?” Hần nhíu mày hỏi.

“Không gì. Chẳng qua là trò chút chuyện !” Ủ, nói ít bà ta đã bị dọa hổng, nói nhiều, có phải bà ta sẽ ngắt luôn hay không ? Bữa nào đó phải nghiên cứu mới được.

Cho nên a, tương lai hai người còn gặp nhau dài dài bởi đủ thứ lý do như cúp học, ngủ trong lớp, quấy rối giáo viên,... Nhận được học sinh có tâm lý như Jen, có thể nói là do trường Forks quá xui xẻo.

“Ừ...tay cô.. ?” Hần trông băng dày cộm đã muốn rét lòng, không biết bị thương có nặng không ?

“Không có gì, thật đó !” Cô quơ quơ tay chứng minh, sau lại mỉm cười: “Cô đang đợi đó !”

“Tạm biệt, mình về lớp nha !” Jacob gật gật đầu nhìn bóng Jen đi khuất.

Lúc này, trên đường đi lấy tập sẵn xem thời gian biểu, bên tai là giọng nói bất mãn của Edward.

“Không vui còn cố cười!” Anh không đọc được suy nghĩ cô, nhưng anh dám khẳng định, trong mắt cô không hề có tia vui vẻ nào cả.

Mà, anh đổ hết việc làm cô buồn lên sự việc trong phòng hiệu trưởng.

Do mới ngang vai anh, nên cô chỉ có thể chọt chọt tay anh, yếu ớt giải thích.

“Không phải đâu...”

“Em đừng nói nữa...Tạm bỏ qua việc này đi. Em hãy tránh xa Jacob ra.”

“Tại sao a ?” Cô một trẻ nhỏ tinh thần học hỏi mong Edward giải đáp.

Edward có chút mất tự nhiên, ánh mắt trong suốt đó cứ thế in dấu vào tâm trí anh. Lại không ai ngờ rằng, sau cũng vì một ánh mắt tổn thương sâu sắc một con người anh yêu tận linh hồn không thể tách rời, xoá nhoà tất cả !

“Tôi nói thế thì cứ làm đi !” Nói xong, cũng không để ý biểu hiện của Jen...chạy !

Haha...thật đáng yêu nha !

Jen cúi đầu bả vai run run, thoát nhìn tựa bị chọc cười đến rơi nước mắt. Thế nhưng, lát giây cô lại ôm lấy thân thể vụt ra sau trường tìm nơi vắng.

Cả người ngồi bệt trên đất, mệt mỏi thở phì phò. Máu lúc này, đầm cả váy áo, tích tách, thanh âm máu rơi thấm vào đất tựa bản nhạc của mưa rơi tí ta tí tách.

Này thì có gì lạ đâu ! Muốn xây một ngôi nhà mới, trước tiên cần phải đập nhà cũ, mới có dựng ! Chỉ là, nếu để Edward nghĩ thấy thì sao ? Lại có khả năng không chế giúp cô thuận lợi đem việc này đè ép quá trình tự lành. Nếu không, cũng không bị Alice trêu chọc vào sáng sớm.

Cô nhắm mắt lại, tựa lưng vào thân cây, tai hơi nhích nghe tiếng xé gió, cũng không có mở mắt, chỉ than nhẹ.

“Làm sao đây a...ai cũng thích tự tìm chết... !”

—ngoài lề

Ai muốn chg sau nhẹ nhàu ầm áp, giờ tay...!

Ai muốn chg sau bạo lực giờ tay.. !

†bỏ phiếu đi bà con †

21. Chương 21: Biến Đổi

Phong cảnh xanh ngát. Yên ắng như thế, lại chỉ tồn tại một tia hơi thở ở cánh rừng này. Gió lượn lờ mang theo mùi máu ngọt lịm thị huyết khiến kích vị giác của những kẻ khát máu vô danh đang ẩn núp.

Jen buồn cười. Tại sao rắc rối luôn tìm đến cô ? Thật sự là tìm chết, một đám ngu xuẩn !

Cô chống tay ngồi dậy, động tác chậm rãi trang nhã nhìn không ra chút chột vệt hay nên nói không để những kẻ kia vào mắt mà cực kì thần nhiên đối mặt.

Chỉ là, hành động đứng dậy khựng lại 3s, không dấu vết dựa thân cây ổn định cơ thể, ánh mắt nhàn nhạt lơ đãng thả vào khoảng không vô định.

Tuy nhiên, trong lòng lại bắc đẩu dĩ than thở: khả năng khống chế không chỉ kém cỏi mà còn hao phí tinh thần như vậy ?

Chẳng lẽ là do lúc nãy nói chuyện quá nhiều, điều này có phải cho thấy việc: nói chuyện cũng là công việc nặng nhọc hao tổn carlo và chất xám hay không.

Tại sao tới nơi này cô lại lảm chuyện như vậy ? Hừ, bây giờ cô chắc chắn tên Lan kia cố ý giới thiệu nơi này cho cô ! Huhu...là đào hồ cho cô nhảy vào đây mà! Tên này thật đáng chết !

Không nghĩ tới thì thôi, vừa nghĩ đến thì không hiểu sao đau cả đầu, hình ảnh nào đó vụt qua tựa sao băng không nắm bắt được khiến người ta sinh ra cảm giác hụt hẫng.

Hụt hẫng ? Là cái gì vậy ? Vì sao ? Cái cơ thể yếu ớt không chịu nổi đợt gió này y!

Tầm mắt nhìn đám người cùng bóng ai đột nhiên xuất hiện đánh loạn dần mơ hồ một cách khó hiểu.

Trước khi mất đi ý thức, cô vẫn là không cam lòng a, anh hùng cứu mỹ nhân này là ai đây ? Cô chưa có nhìn mà, nếu không làm sao lấy thân báo đáp đây nha ! Còn việc “anh hùng” này là nam hay nữ cô không nghĩ nhiều như vậy đâu.

[Ry: ta nghĩ vẫn là cho xú “ầm áp” đi, mấy ngày nay, Jen quá âm hiểm r^^!]

Lần nữa mở mắt...Tầm nhìn đã bị trần nhà màu trắng chiếm đoạt, nghiêng đầu, cửa sổ đóng lại những đợt gió thổi man mát, chỉ còn chiếc rèm bất động góp phần không khí lạnh tĩnh dị thường trong căn phòng của bản thân.

Mắt nhắm lại. Nga, như vậy không cần lấy thân báo đáp rồi, cô nằm đây khẳng định là người nhà Cullen cứu rồi. Rất đơn giản, tốc độ nhanh, lực chiến khủng, không hơi thở, rồi cô còn nằm hoàn hảo nơi này, ngoài người nhà Cullen cô không nghĩ ra ai khác.

Cho nên không cần lấy thân báo đáp rồi, chỉ cần bên cạnh ngăn chặn hiểm nguy từ trước cho họ là được rồi nhĩ ?

Suy nghĩ đơn giản này của Jen cho biết cô có bao nhiêu tùy hứng và cuồng vọng ! Bởi, nhiều khi, tương lai ít ai thay đổi được, mà một khi đã làm nó lệch quỹ đạo vốn có, thì sẽ gây nên một trận phong ba !

Xáo trộn tương lai, xoá nhòa kí ức...căn bản là một vài từ đơn giản nhưng xảy đến lại khiến bao người đau khổ, tuyệt vọng... Tất cả đều là quyết định tùy tiện của Jen hôm nay.

Mà đây, là chuyện sau này !

Hơi hài lòng nhìn mình lành lạnh, có điểm xinh hơn một chút. Sau lại gào thét: phí tinh lực thì thôi đi...đói chết cô rồi !

Trải qua một kì cải tạo “đắm máu” như thế, bước chân cô bây giờ đặc biệt nhẹ nhàng hệt gió thoang thoảng.

Cũng vì thế, khi đi xuống phòng khách tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của nhà Cullen. Tình ý nắm bắt được gần đây có xuất hiện vài cái ma cà rồng phạm luật quy ước.

Quy ước ? Không nhớ rõ lắm. À ừ, có vẻ không quan trọng. Vậy thì kệ nó đi, ăn quan trọng nhất !

Cô cười híp mắt tung tăng đến nhà ăn, lại không biết có đôi mắt theo dõi hành động của mình.

Jen nhú mày khó chịu, tay dè ép lồng ngực, vì cái gì mà đau như vậy ? Cố nén đau đón tiếp tục ăn cháo.

Sau khi ăn xong, cô như thoát ra từ địa ngục, trán lấm tấm mồ hôi, tuy thật mơ hồ nhưng cô cảm nhận được...có thứ gì đang thay đổi...rất mãnh mẽ làm cô suýt ngất đi vì thống khổ.

Bang Tay di di thái dương, loạng choạng ngã vào lòng Edward.

“Làm sao ?” Cũng vì chất giọng quen thuộc từ đỉnh đầu truyền tới, cô mới xác định được đó là Edward.

Cô khàn giọng đáp: “Khô..ng gì !” Đây là...giọng của cô ? Cái này thật quá tà môn rồi!

“Anh đưa em về phòng” Thanh âm trầm ấm quyến rũ, trong mắt hiện lên tia ôn nhu ấm áp e rằng ngay cả anh cũng không nhận ra được.

“Cảm ơn !”

Sau khi Edward đỡ đỡ giúp cô rời khỏi phòng một lúc lâu, cô mới bật người ngồi dậy. Ánh mắt nhìn cánh cửa mở lung, tay sờ cổ...giọng từ lúc nào đã trở nên mê hoặc câu nhân như vậy...cho dù nó vốn là giọng thật của cô !

Tóc màu xám khi nào đã không còn nguyên màu... ! Kia, tựa chỉ cần ở trong bóng tối sẽ phát sáng ?

Mắt xanh ngọc lung linh huyền bí ?

Cô...bị biến đổi!?

Tại sao ? Không nên ! Cô đã sống lại từ đầu thì không nên mang những thứ kia kiếp trước tới !

Cô không muốn, không muốn !

Dù vậy cô không muốn thì sao chứ ? Sáng đến vẫn phải chạm mặt với sự ngạc nhiên của cả nhà Cullen về thay đổi từ trong ra ngoài...vẫn như thường lệ tiết học tiết cúp...vẫn hoà hợp chung đụng với nhóm bạn Jessica...vẫn kéo đồng minh Jacob đưa xe ăn uống...vẫn cứ rảnh rỗi chinh Edward một chút...ngày trôi đi vẫn phóng túng chơi đùa cùng không cam lòng...

Thời gian cứ thấm thoát trôi đi như thế... !

Thỉnh thoảng...mỗi khi thức dậy có lúc cô bỗng cảm thấy hoảng hốt phát hiện...hình như kí ức quá khứ đã dần nhạt đi.

Thậm chí, cô nghĩ cô sẽ quên mất bản thân nếu hình dáng bây giờ không phải là cô của kiếp trước...

Có khi một ngày nào đó...cô sẽ quên mất ý nghĩa tồn tại...

Có lẽ là không đi...bởi vì Bella sắp chuyển đến đây !

Nhận ra, tâm tình cô tốt hơn mọi bữa, Edward không khỏi tò mò là ai khiến cô cao hứng đến vậy ? Là con sói thối kia sao ?

“Hi !” Khoé môi vươn nụ cười ngọt ngào bưng canh cho Edward uống. Mọi người cũng hết sức ủng hộ tình cảm của hai người.

Tình cảm tiến triển đáng kể...tuy nhiên, vậy thì sao chứ ! Chinh thì cứ chinh thôi !

Hơn nữa, đêm nay có vẻ hết sức đặc sắc !

Đáng thương cho Edward bị nụ cười ngọt ngào của kẻ lừa đảo nào đó dìm chết mà không biết rút kinh nghiệm...Lần nữa sập bẫy...phải bỏ chạy vào rừng trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người.

Jen cười híp mắt hết sức vui vẻ đi theo với lí do tản bộ. Mọi người cũng không để tâm vì hai người họ đã mờ ám không thể mờ ám hơn rồi. Phớt lờ...tiếp tục ăn !

Bộp

Bang

Xào xạc

Binh

Jen cười đến giảo hoạt tựa hồ ly nhìn casting một người một thú phía dưới.

Ai...tiếp tục...đánh mạnh lên đi chứ...chắc...phải vậy mới đúng !

Nếu không phải sợ hai người nghe được cô đã hưng phấn cổ vũ rồi.

Kia...=×=|||

Mắt panda đáng yêu a...

“Phì ! Hahaa... !”

Động tác hai người dừng lại...chậm rãi ngẩng đầu nhìn con bé đang cười đến nội thương ở trên cây...

Sôcôla...nước ngọt..bánh quy...v.v.v...rớt xuống chỉ còn vỏ rỗng vô tình tiết lộ cô đã ngồi trên đó bao lâu...

Cả hai .

Lại bị tính kế nữa rồi !

Nhưng cố tình lại không thể nổi giận với cô. Đành nhắm vào đối phương mà hung hăng phát tiết !

Tiếng cười thanh dịu đi vào lòng khiến người ta thật thư thái.

Đã bao lâu cô không vui vẻ vậy rồi...có lẽ là thời gian một năm này... ! Khoảng thời gian này, ai trong hai người họ đều cố gắng khiến cô vui đấy thôi...có lẽ hôm nay bị tính kế cũng không hẳn là không tốt đi !

Ánh trăng ở đó...minh chứng tình bạn của họ ở góc độ nào đó thật huyền diệu !

Bước tiếp một cánh cửa mang tên Change !

†*†

Một người làm trung tâm của một sói một ma cà rồng !

Ai nha, để xem Bella sẽ xen vào họ bằng cách nào đây !

Cô nhướn mày cười tiếp tục phần ăn của mình không để ý hai tên ngồi chung bàn với mình đang đấu khí sắc mùi thuốc súng !

Mọi người trường học đều quá quen thuộc với bộ ba này, cũng mất lơ tai điếc bàn luận đề tài nóng hổi nhất tuần.

“Jen, cậu nói xem Isabella này có gì hot ?” Angela cũng kéo cô vào phần trò chuyện này của bọn họ.

“Ừ...đồ ăn hôm nay ngon quá...A ! Jessi bạn làm cái gì vậy ?” Cô vĩnh viễn bắt mắt ngược mắt u oán nhìn Jessica rất nhẫn tâm không cho cô ăn vì đề tài của Angela.

“Isabella Swan - học sinh sắp chuyển đến, cậu không tò mò sao ?” Tyler cũng thêm một câu, bởi hiếm khi hai người luôn bên cạnh hạn chế tiếp xúc của Jen đang im lặng từ chối cho ý kiến.

“Phải đó, không biết có xinh không nhỉ ?” Eric cũng sôi trào tiếp câu.

“Nghe là rất xinh đó, là con của cảnh sát trưởng Charlie.” Angela thông tin nhanh nhạy quảng cho họ một câu để từ từ hình dung.

“Ừ, Jen bạn thân với chú Charlie lắm mà, có thấy qua Isabella chưa ?” Jessica nóng ruột vỗ lưng cái kẻ chỉ biết ăn và ăn.

Khụ..khụ Cô bạn này không biết nặng nhẹ vỗ đến Jen sặc muốn chảy nước mắt.

Lập tức, hai ánh mắt một lạnh một nóng phóng đến. Edward vỗ lưng, Jacob đưa ly nước cho cô.

“Không phải...khụ..đợi Isabella đến rồi sẽ biết sao ?”

“Đúng vậy..ha..ha !”

Cuộc trò chuyện rơi vào im lặng. Không ai dám nói tiếp khi bên cạnh có hai luồng khí khủng bố.

22. Chương 22: Không Tựa

Jen cup mắt che giấu ánh mắt phức tạp. Là do sự xuất hiện của cô nên mọi thứ đã thay đổi như thế này ? Jacob không biết Bella, rồi còn học ở trường Forks chứ không phải là ở bộ tộc !?

Mà Jacob được điều qua trường là một phần do thân phận thần bí của Jen cùng giám sát mọi hành động thái độ của nhà Cullen với cô. Tuy nhiên, cô sao có thể biết được điều này cơ chứ !?

“Bella này có gì thú vị chứ!” Edward một bên nhàm chán khó chịu nói.

Cũng phải a, suốt một ngày cứ Bella này, Bella nọ nghe không nhàm, không ghét bỏ mới là lạ á !

“Phải không ?” Bên môi là nụ cười ý vị nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh nhạt châm chọc cực độ. Nếu thể cô cũng chẳng cần nhai đi nhai lại làm gì cái từ Bella.

Mong là anh vẫn giữ vững cái dáng vẻ ấy khi gặp Bella. Đừng làm tôi thất vọng !

“Bella ấy à, nghe nói rất xinh nha ! Có điều các cô gái thường không ưa thời tiết nơi này. Sao lại chuyển tới nhỉ ?” Jen vô tình nói lời hữu ý cướp lời thoại của Edward. Hay nên nói là lời thoại này khiến cho Edward bị thu hút mà có lý do lại gần Bella để bắt chuyện.

Có thể có người nghĩ Jen thật ngốc khi làm vậy ! Nhưng đây là Jen dụng tâm kín đáo. Nếu có người nhận ra thì còn gì là kín đáo bí mật !?

“Mặc xác cô ta. Đừng nói về cô ta nữa.” Edward nhả mặt.

“Jen, quả thật, chị Bella rất xinh” Jacob đắc ý tiếp tục vấn đề liếc nhìn Edward, vẻ mặt khiêu khích.

Anh ta càng không thích, hấn càng phải nói đấy !

“À...thôi, chúng ta đi chơi nào ! Kệ-hấn-đi !” Jen trực tiếp bơ Jacob, kéo tay Edward.

“Ồ...Jen! Cô nữ lòng nào bỏ tôi.” Jacob điệu bộ ai oán theo sau.

Jen cả liếc mắt cũng lười, vứt cho hấn một câu: “Không nữ tôi mới là đầu óc có vấn đề!”

Trong đầu lại bổ sung: Jacob so với trong phim còn muốn thái quá hơn. Là một trời một vực luôn ! Còn Bella, không biết trong phim và thực tế sẽ khác biệt thế nào đây !

Bella à...tôi nên sử dụng cách nào đối phó cô đây !? Là sống dở chết dở hay sống không bằng chết !?

Cuộc sống luôn tồn tại công bằng: để đạt được mục đích..phải trả giá !

Được thôi...chỉ cần cô ta không ngày nào hạnh phúc là cô sẽ rất vui vẻ chấp nhận !

Suy nghĩ lảng động, ý thức đình chỉ...mắt lơ đãng nhìn bầu trời từ từ thu lại về lưng linh của vạn sao về khuya. Phía chân trời dần hiện ra vài nét vẽ đỏ nhạt tinh tế. Jen không tự chủ lắm bầm: “Một ngày mới lại bắt đầu...Bắt đầu hết thấy !”

“Nếu ta chết đi...sẽ có ai vì ta mà đau lòng đây !?”

“Biến mất...sẽ có ai đi tìm một người vô danh sao !?”

“Biến mất...thật vi diệu !”

Edward mở cửa thật khẽ sợ Jen sẽ tỉnh giấc. Trong gần một năm, anh phát giác ra...khi ngủ chỉ cần tiếng động dù rất nhỏ, cô cũng sẽ thức tỉnh.

Nhưng, gần đây đã có thay đổi. Cô thể nhưng đi nhằm phòng anh, còn ngủ rất ngon nữa. Đó có phải thể hiện anh cho cô cảm giác an toàn hay không!?

Thỉnh thoảng, hai người có ngủ chung. Không ai nói lời dư thừa, cả hai đều ngầm chấp nhận sự xuất hiện của đối phương trong cuộc sống của mình.

Nhưng sau khi giải tán với con sói đó, anh có chút việc đến giờ mới qua xem Jen được. Anh cũng không muốn tình trạng tự tổn thương bản thân của Jen xảy ra lần nữa.

Vậy mà anh không ngờ là cô còn chưa ngủ...hay nên nói là cô cả đêm thức trắng. Có phải đang đợi anh ? Suy nghĩ tự luyến này chưa kịp hình thành...đã vỡ từ trong trứng nước.

Anh vào đây không gây ra chút tiếng động nào, nên Jen vẫn mãi lầm bầm chưa phát hiện ra có người khác trong phòng. Thế nên...từng chữ nhỏ nhẹ rơi vào tai anh không sót câu nào.

Thanh âm yêu mị xa lạ mà quen thuộc... Gió chơi đùa cùng sợi tóc bạc xám mỏng manh... Làm người ta đau xót không thôi.

Hắn ôm chặt lấy cô, vỗ nhẹ nhẹ nồng đậm an ủi cảm giác mang lại.

Cô vẫn lặng yên mặc hắn ôm, đôi mắt mang màu xanh lục nhàn nhạt khó phát giác ra, ánh nhìn vô thần. Môi đỏ khẽ mấp máy không âm.

“Đã xa thật xa...”

“Chia cắt...biệt ly...nhớ mong trong tuyệt vọng... Thật là vô tình!”

...

Một thời gian rất lâu sau đó, khi mọi chuyện xảy ra...Edward mới nhận ra lời thì thào tưởng chừng lật vạt kia...đó là cả tương lai mù mịt bị thương... Chỉ là, tất cả đã muộn màng !

Và đó là chuyện của sau này ! Còn, bây giờ, Jen đang hỏi thăm tổ tiên Edward cả nghìn lần trong khi hấp ta hấp tấp chuẩn bị đồ tới trường.

Miệng không ngừng mắng:“Edward, anh cái đồ vô lại ! Rõ ràng, ngay bên cạnh người ta mà cũng không gọi dậy !”

Edward vô tội giải thích:“Là anh thấy em mệt mới không kêu !”

Cuộc đối thoại cùng thái độ của hai người, trong mắt gia đình Cullen lại sắc mùi mờ ám, không khí ái muội.

“Haha...Edward, anh phải biết tiết chế, Jen không thể chịu được cùng anh không ngừng không nghỉ đâu !” Alice cười chế giễu.

“Miệt mài quá độ không tốt cho sức khỏe !” Carlisle cũng tốt bụng khuyên giải.

“Jen ốm yếu...cần bồi bổ mới được !” Esme chu đáo quan tâm.

Jen nghiêng đầu, chớp mắt.

Edward mặt lạnh không nói. Trong lòng lại đang muốn sắc cười, suy nghĩ của Jen rõ ràng là: mấy người này đang nói cái quái gì vậy ?

Không biết có nên nói là cô quá ngây thơ nữa hay không !?

Nếu không có mớ kí ức rối ren...Jen sẽ thật sự như vậy chứ ! Sống vô tư thoải mái... Đương nhiên, đây chỉ là ảo tưởng của riêng Edward mà thôi.

Hôm nay không biết Jen bị cái gì, cô cứ mãi nhìn phong cảnh bên ngoài với vẻ nôn nóng. Anh hơi nhếch môi trêu chọc: “Sao hả ? Em gấp cái gì !?”

“Anh thì biết gì chứ !” Jen liếc mắt xem thường. Gấp cái lông, đây là phần khích, là phần khích đó có được hay không !?

“Con gái bác Charlie...”

“Stop ! Đừng nói về cô ta nữa. OK ?” Anh khó chịu cắt lời. Không hiểu sao khi nhắc tới cô ta, anh lại cảm thấy có chút không dễ chịu.

“Tại sao chứ ?” Jen chớp mắt tò mò.

“Không sao cả !” Anh cúi gắt.

“Ồ...” Cô ngẩn người. Thái độ rõ ràng là “sao anh nặng lời với em” cùng vẻ mặt “em có làm gì đâu” muốn chọc điên anh sao !

“Được rồi. Em muốn nói gì ?” Edward bỏ vũ khí đầu hàng.

“Haha..không gì a...muốn bạn mới thôi !” Cô chớp mắt nói. Ai nha, Edward làm lỡ thời gian chào buổi sáng của cô và Bella rồi. Người ta đợi ngày này cả năm rồi, không bực tức mới lạ, nên, phải chọc anh một cái mới hả dạ chứ !

“Trưa, tên Jacob kia bận rồi. Không biết là bận gì nữa ?” Cô vừa đi vừa lẩm bẩm.

Đương nhiên là, những lời cổ tình này, đều bay vào tai Edward.

“Khụ...Jen..em quan tâm con sói đó làm gì chứ. Hắn ta cũng không chết đói được đâu !”

“Ồ...” Jen cười cứng ngắc. Hắn ta chết đói hay không, có liên quan tới cô sao. Mà tên Edward này cũng quá vô tâm rồi, bạn bè với nhau cả mà.

Tuy nhiên, Jen hình như đã quên mất bản thân cô mới là...vô tâm hơn cả Edward.

“Trưa nhé !” Jen cười híp mắt, tung tăng bước đi tìm chỗ ngủ trong tiếng chuông báo giờ vào học.

Anh cười nhạt. Cô không nên đáng yêu như vậy !

Hôm nay có tiết gì nhĩ ? À..ừ...có lẽ là môn Sinh học.

Ngồi vào chỗ, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, hơi thở gần đây... Mắt anh nheo lại...

Quả nhiên, cô nhóc kia đang ngồi trên cây ngủ. Hình ảnh mê hoặc tâm trí chốc lát thể mà lại bị phá nát tâm trạng tốt đẹp của anh.

Bởi, hương vị hấp dẫn chí mạng.

Edward cau mày, ánh mắt loé lên tia khát máu.

Không hiểu sao cô gái tên Isabella Swan kia càng lại gần càng khiến anh sôi sục cảm giác thèm khát máu, càng lúc càng khó giữ bình tĩnh.

“Không còn chỗ trống nào nữa !”

Nực cười, vẻ khó xử đó cùng suy nghĩ đó là sao !? Làm như anh muốn cô ta ngồi gần lắm vậy !

Không khống chế được bản thân khiến anh có cảm giác chán ghét vô cùng.

Thật may mắn đã tan học, nếu không anh cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Người trên cây là Jen lúc này mới mở mắt, đôi mắt đỏ sẫm ruby đẹp đẽ lại toát lên vẻ thị huyết yêu dị. Tay lau mồ hôi ở trán, hơi thở có chút bất ổn.

Mở cánh cổng suy nghĩ của Bella thật mệt mỏi cùng khống chế cảm giác của Edward thật tiêu hao thể lực với tinh thần.

Bella này, phải cẩn thận mới được. Phải nên biết, chơi với lửa có ngày sẽ bị phỏng a!

Chung quy vẫn là...thật thú vị nha !

Cô có vẻ đã làm Edward chán ghét cô ta rồi !

Chậc...thật tội nghiệp đâu!

Haha...

23. Chương 23: Thật Không Thể Xem Thường

Một đêm mộng mị không sao.

Edward vừa ăn xong, trông thấy Jen ngồi bên cửa sổ khẽ cười tủm tỉm, trong lòng không khỏi dâng lên ngọn lửa tức giận, là con sói kia đêm khuya chạy tới đây sao !?

Thế nhưng...bên dưới nào có ai !

“Jen, em đang thất thần cái gì ?” Edward lay nhẹ cô, tựa muốn cô thức tỉnh lại sợ quấy nhiễu giấc ngủ của cô. Hơn ai hết, hẳn biết, cô ngủ rất nông...khó ngủ dễ thức !

“Ừm...” Cô thoáng giật mình, khoé môi nâng lên ý vị nhìn Edward: “Đang suy nghĩ chút chuyện ”

Chỉ là...

“Hử ?”

“Bài tập !” Cô chớp mắt trả lời.

Ừ, bài tập này thật là nan giải ! Việc thay đổi lối diễn ra của một tiểu thuyết truyện, hết như việc đi thi không học bài mà giám thị lại đứng cạnh !

“Thôi đi, em mà làm bài tập cái gì, ngay cả lớp cũng không thèm lên.” Edward không chút khách khí chế nhạo khi nghe hai chữ “bài tập”.

Jen:“.....”

“Nhưng, sao em chẳng bị gì vậy ?” Cứ như ở nhà vậy, gặp thầy cô rồi chào tựa như không phải bản thân cúp học...Xuỳ, trọng điểm là, hiệu trưởng cũng yên lặng tuyệt đối !

Nghe ra nghi hoặc từ giọng hắn, cô mặt đầy ý cười, đáp: “Em là thiên tài mà, không cần học !”

Đơn giản thôi, giữa hai người đặt ra một giao ước: người không phạm ta, ta không diệt người.

Thế nên, bà ta chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể làm gì được cô.

“Thiên tài ?” Giọng Edward dày đặc nghi hoặc thêm hương vị châm chọc cùng ý cười nhè nhẹ.

“Xuỳ, đi ngủ !” Cô có chút bực tức. Nếu là lúc trước, cô đã mỗ xẻ người dám vũ nhục cô, còn bây giờ, chẳng lẽ cô ở cùng đám người này rồi bị thuần hoá ư ?

Aa...không nên là như vậy !

Hắn buồn cười nhìn biểu tình nhăn nhó đáng yêu trên gương mặt của cô. Không kìm lòng được véo má cô, quả nhiên, nhận lại được.

“Anh, trêu chọc con gái nhà lành !”

“Em phải sao ?” Hắn nâng mi khiêu khích.

“Hử! Không chơi với anh, mai tìm bạn mới !” Cô ngã lên giường chiếm hết chỗ hờ, không cho hắn lên.

“Đừng lại gần cô ta !” Edward nhú mày khó chịu.

“Ặc...Được rồi, đi ngủ thôi.” Cô kéo tay hắn. Đây, rõ ràng trả lời qua loa.

Tránh xa Bella, vậy kế hoạch của cô tính sao đây hả !?

Đương nhiên, ma cà rồng không ngủ, Edward ngoài ngắm Jen thì còn làm gì được nữa. Chỉ là, lúc này hắn rất khó chịu nào có tâm xem.

Không những vậy còn rất rối rắm, tức giận không hiểu.

Bình minh lên cũng là khi Jen rời đầu khỏi chăn sưởi ấm là Edward.

Bóp Jen một cước đạp Edward rớt xuống giường.

Hành động đột ngột này làm hắn bừng tỉnh thoát khỏi suy nghĩ miên man. Khó hiểu nhìn Jen, nhưng đổi lại là ánh mắt tối lãnh cùng thanh âm rét lạnh.

“Anh là ai !?”

“Jen, em bị sao vậy ?” Edward nhăn mặt lo lắng.

“Haha...anh a, vì cái gì sáng mà nhăn mặt nhừ mày rồi, rất xấu nha!” Nháy mắt, không khí lạnh rút đi. Tựa hồ mọi việc khi này chỉ là ảo giác, bộ dáng khủng bố của cô cũng không là thật !

Hắn có chút sửng sốt. Không khỏi nhìn cô, nói: “Không cho đùa như vậy nữa.” Đáy mắt dâng lên tia sùng nịnh ngay cả chính hắn cũng không nhận ra.

Cô tròn mắt nhìn bàn tay vỗ đầu bản thân. Edward cũng phát hiện biểu hiện bất thường của mình, vội thu tay lại, đi vào phòng tắm.

Cô lúc này mới thu lại mọi biểu tình, haha...thật thú vị đâu! Tác dụng phụ cư nhiên lại là mất trí nhớ.

Jen sóng bước cùng Edward, nhìn đến Alice cao hứng, thầm mắng trẻ con.

Chỉ là hắn bị đạp xuống giường thôi mà, có gì to tát đâu nào.

Bả vai Jen hơi run, tuy chuyện không có gì buồn cười nhưng thái độ của nhà Cullen khiến cô muốn nội thương.

Edward không hờn dỗi bầm vai Jen.

“Jen !” Đám Jessica ngồi bên kia vẫy tay gọi.

Cô nghiêng đầu nhìn, ngoài bọn họ...còn có Bella nữa !

“A!” Cô nháy mắt với bọn họ, khoé môi vẽ một cười ngọt ngào. Thật không thể xem thường bản nguyên tác nha !

“Đi thôi nào ! Ai ban này nói dối.” Edward kéo tay Jen lôi đi không đợi cô đáp.

Hắn sẽ không gần bọn họ nghĩ muốn làm quen đâu, lần trước là vì Jen cùng con sói kia khiêu khích.

Bên kia, lại bắt đầu nhốn nháo.

“Bella, đừng đánh chủ ý lên Edward, người ta là hoa có chủ đó !”

Thấy Bella cứ nhìn Edward, Jessica thân là bạn tốt của Jen, làm sao không nhắc nhở cho được.

“Là cô gái thoát ảo đó hả ? Nhìn họ giống anh em hơn đó chứ !” Nói xong lại đưa mắt nhìn tiếp, không để ý đến sắc mặt mọi người tối đi.

Một năm không ít không nhiều làm họ hiểu Jen nhiều hơn, làm sao chỉ vì lời nói nhỏ ý của Bella mà châm chọc, cô lập Jen.

Jen của bọn họ mà cô ta lại dám nói, Jen sửa nên nhìn không giống thật. Thái độ mọi người dành cho Bella trở thành bằng mặt không bằng lòng.

A, được lòng người luôn là có lợi ích với bản thân.

Jen bên này cười đến không thấy mặt trời. Còn Edward đã muốn đen thui. Không ai biết trong đó, phần bị trêu chọc ít hơn một chút khoảng hần nghe được lời ngẫm bên xấu Jen của hần từ Bella.

Hừ, uống cho Jen thật tâm muốn kết bạn với cô ta. Hần hơn bất cứ ai rõ, Jen kì thực rất cô đơn, nên cô muốn có thật nhiều bạn. Cả trường hầu như không ai không yêu mến cô.

Nhiều lúc, hần không hiểu được, cô ngăn người bên cửa sổ, lại vô thức toát ra sự cô độc, âm lãnh như bóng tối về khuya sương hạ.

Về đêm cô đều mặc danh kì diệu chui vào góc ngồi, thỉnh thoảng lại tự thương tổn bản thân.

Thật kì lạ đâu, nhưng cũng gọi người đau lòng !

Không sao cả! Đêm, cô tịch, cô còn có hần mà !

“Jen, bồ là thiên tài ! Cứ tiếp tục phát huy.” Alice cười tít mắt. Hết sức ủng hộ có người hạ bệ Edward, hiển nhiên không là cô nàng nào đó đang nhìn Edward không chớp mắt.

“Đó là đương nhiên !” Jen vênh mặt nhìn Edward, vẻ mặt rõ ràng là: đó thấy chưa !? Ai cũng nói thế !

Trán Edward nhất thời rớt xuống ba vạch đen.

24. Chương 24: Cũng Chỉ Có Thế Mà Thôi!

Trời mưa rả rích...có chút ẩm ướt không khí, đâu đâu cũng là một màu xanh mơn mơn. Cũng phải, đây là Fork mà!

Jen mỉm cười nhìn bóng lưng Edward rời đi vào rừng dần mất. Đây là sức mạnh của nguyên tác đi!

Cô hơi ngẩn đầu, ánh mắt có chút mơ màng, bắt đầu thả hồn trong gió.

Đôi chút thất thần, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ vớ vẩn: “Sẽ có một ngày nào đó...mình hóa tan bay đi..”

Suy nghĩ một lúc tối đi...

“Wel, chào bạn mới!”

Bella giật mình thoát khỏi dòng cảm nghĩ của bản thân, thu lại tầm mắt. Ngược đầu nhìn cô bạn mới nhảy tới chỗ mình.

Cô gái đi cạnh Edward hôm trước, cũng là cô gái cô kết luận: quá ảo! Từng đường nét khuôn mặt tựa điêu khắc tỉ mỉ tinh xảo, đôi mày gọt giữa mềm mại, dù là cái nhú mày cũng làm người rung động không thôi.

Đi cạnh con người này, xinh đẹp nhất cũng là bị mờ nhạt, sinh ra tự ti, nhưng cố tình là cái con người đủ vốn liếng kiêu ngạo này, lại hết sức thân thiện...thế nào không khiến người ta yêu mến!?

“Jess, bạn mới thật xinh phải không? Hôm trước mình bận không đến xem bạn được”Jen vẻ mặt tiếc rẻ nói.

Cũng chính vì câu nói này khiến cánh tay đang kéo Jen dừng lại, khóe môi không kìm chế được giật nhẹ.

Jessica trong lòng triệt để im lặng. Cô hiện tại nghi ngờ, Jen đến đây là để thị uy, trào phúng Bella. Tuy nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng cô! Nào có ai phát hiện ra điểm này, cô thế nhưng hôm qua lại lo Jen bị phóng tay trên chứ.

A, cô là quá lo xa rồi. Chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra a!

Bella cười gượng. Cô không thích kiểu người như cô bạn này, nhiệt tình đến giả tạo. Không hiểu tại sao cô lại nghĩ như vậy.

“Bạn là....?”

“Mình là Jenny Spears! Rất vui nếu bạn mở lòng với thị trấn!” Cô nở nụ cười khe khẽ khi nghe tiếng thì thầm từ Bella.

Ai nha, tốt nhất không nên nhớ ra cái người nổi tiếng Ella Jenny Spears ở Phoenix.

“Còn mình là Isabella Swan, gọi mình là..”

“Bella” Jen đột ngột cắt ngang câu nói của Bella.

Bella ngạc nhiên nhìn sâu vào đôi mắt xám ả xanh ngọc của Jen.

“Đừng nhìn mình như thế! Charlie nói về cậu suốt.” Jen buồn cười giải thích.

“Hai người thân quen lắm sao?” Cô cup mắt che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, khẽ hỏi. Thế nhưng, cô lại không phát giác được chính bản thân đang ghen tị.

“Cũng không phải thế!” Jen phát tay không để tâm cho lắm.

“Bella, lát cậu có giờ Sử sao?” Jen vừa ăn vừa hỏi.

“Ừ..”

“A, vậy bọn mình đi chung nhé. Đồng vui mà!” Cô chớp mắt cười thuyết phục.

“Ừ..Mình đi lấy đồ trước”

“Paii” Cô gật đầu, đáp.

Lúc này, Jessica nãy giờ im lặng, mở miệng trách cứ cùng vẻ không hiểu:“Jen, có làm không vậy! Đó là tình địch..tình địch a!”

“Ồ...”

Angela liếc nhìn Jessica, tri thức chuẩn nói:“Đó căn bản không là tình địch...không cùng cấp bậc, có thể tranh cùng Jen của chúng ta sao!?”

“Hừ..cậu thì biết cái...”

“Im!” Jen cầm cái thìa chỉ vào mặt Jessica đang muốn tiếp tục văng ý.

“Jen, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi, hạnh con gái đó..”

“Im” Cô nâng mi tựa tiểu phi tiểu. Hai cô bạn thông minh lựa chọn im lặng lắng nghe.

“Chúng ta không có quyền phán xét ai cả. Đều là bạn cả mà. Ok!” Cô nhún vai, cúi đầu ăn tiếp.

Cả hai nhìn nhau gật đầu, Jen đúng là suy nghĩ sâu xa kín đáo.

Rõ ràng là từ đầu đến cuối, lời lẽ sắc mùi trào phúng, thế nhưng lại không có nhân nào nhận ra một sơ hở trong đó.

Haha...cái gì mà bận chứ! Jen cả ngày cùng Edward như hình với bóng.

Khen Bella xinh, không bằng đang mĩa mai cô ta không bằng mình mà mơ tưởng nhúng chàm Edward.

Rồi cái gì mà mở lòng, rõ ràng ngầm chỉ trích Bella cứ suốt tỏ ra bất mãn với thị trấn.

Tuy là Charlie nói về cô ta suốt, nhưng là nói với Jen a, châm chọc đối xử sai biệt cô ta và mình, cha con mà còn xa lạ hơn người dưng là Jen.

Hay cho cái gọi là đồng vui trong khi cô ta cực ghét nơi đông người mà lại cùng bọn họ ngồi đây moi tin tức Edward.

Cố tình lại không ai phân tích ra được hành động cử chỉ chặt chẽ của Jen.

Mà điều đáng sợ hơn hết là, Jen như hiểu rõ con người Bella.

Không điều gì lọt qua mắt Jen.

Đến bây giờ, họ mới tường tận được Jen lợi hại như thế nào.....và có bao nhiêu phần đáng sợ!

Nhưng, không sao cả! Đó là bạn họ, Jen sẽ không làm gì họ, ngược lại là tốt vô cùng. Trừ phi, họ đứng sai chiến tuyến với Jen.

Dĩ nhiên, họ sẽ có khả năng bênh vực người mới quen chưa đầy một tuần sao?

Vậy thì lo gì chứ!?

Cô nhìn Jen có chút chần chừ.

Đó là vì ngại không biết bắt đầu từ đâu, mà hơn hết là cô tự ti, cô có tư cách gì mà hỏi người ta. Edward tên đó nghĩ thì cô đáng lẽ nên vui mới đúng, sao lại như thế này!?

Bị ám ảnh, tinh thần tâm trí đều bị quấy nhiễu không yên.

Cuối cùng vẫn là mở miệng bắt chuyện dù cô không phải tuýt người hướng ngoại.

“Jen..cái cậu bạn đi cạnh cậu, tên gì ấy nhỉ?”

“A..cậu nói Edward sao?” Jen liếc nhìn lên bảng, cẩn thận nhỏ giọng dò hỏi. Hành động lén lút đó lọt vào mắt GV, tuy nhiên cũng không mấy quan trọng với việc giáo viên nào dám bắt Jen chứ.

Cô gật đầu, ra vẻ trêu chọc mờ ám:“Nghe nói hai cậu chung nhà, là người yêu sao?”

“A...vậy thì thế nào!?” Jen phớt tỉnh trả lời làm cho cô ghen hòng coi không biết nên nói gì nữa.

“Haha...mình chỉ là tò mò thôi!” Cô cười khan, cố loại bỏ cảm giác xấu hổ cùng trực giác trốn tránh nguy hiểm đang dâng trào.

“Có phải hay chẳng...anh ấy làm gì cậu?” Jen chớp mắt, mày hơi nhíu lại.

“Không có gì..hơi khiếm nhã một chút thôi..”

“Thật kì cục..con trai gì mà..!” Jen lẩm bẩm trong miệng, cô hơi nhếch môi khi nghe thấy lời bất mãn cố ý.

“Không sao, là lỗi của mình, chắc mình không tốt làm Ed tức giận.” Cô rụt rè nói.

“Hừ..quá đáng..bạn là con gái mà..không thể galant sao?” Jen bất bình đứng dậy rời khỏi lớp, có lẽ là đi tìm Edward tính sổ đi.

GV cũng chẳng dám hó hé gì, mà mọi học sinh đều đã quen với tính cách của Jen, cũng chẳng thấy lạ. Hẳn là, chỉ có riêng Bella đang mơ tưởng như vậy thôi!

Kỳ thực...

“Aiz, mỗi vai quá!” Cô đâm vào vai, than nhẹ.

Kế ly gián tình cảm...ai nha, nếu cô không biết trước nguyên bản có lẽ cũng sẽ tin là Bella đang hiểu kì về gia đình Cullen mà thôi.

Bella suy cho cùng, đơn giản thế thôi. Thật nhàm chán, không có cảm giác kích thích chút nào!

Muốn tin từ Edward qua cô, thật là, suy tâm vọng tưởng!

“Vẫn là đi ngủ tốt hơn!” Cô ung dung đi về phía văn phòng hiệu trưởng.

Lát sau, trong phòng hiệu trưởng vang lên âm thanh không rõ...

“Này, bà già, nhanh chuyển tôi vào lớp Sinh của thầy Molina giờ XX!”

“Hả? Nói lại xem, coi tôi có dám đập nát trường bà hay không?”

25. Chương 25: Miên Man Lo Lắng

Tuy Jen không có khả năng đọc suy nghĩ của người khác như Edward.

Nhưng...

Thân là một kẻ biến thái điển hình, hiển nhiên nắm bắt suy nghĩ của một người thật đơn giản. Điều này không loại trừ Bella !

Sao ? Cô muốn hành tung Edward phải không ? Cô sẽ toại nguyện cho cô ta.

Sao ? Cô sống khép kín chứ gì ? Cô sẽ là người bạn thân thiết chia sẻ bí mật của cô ta.

A, Bella không thân cận bố Charlie, ừ, vậy thì cô sẽ thay cô ta nhận lấy phần tình cảm dư thừa này !

Về phần bạn bè thì...đều là tay mất hậu thuẫn của cô.

Gia đình Cullen ? No chỗ cho Bella chen chân !

Chắc..chắc...còn đâu đất diễn cho Bella đây. Tiếc thật, cô xuyên qua quá sớm rồi, không có cảm giác kích thích vốn tâm Ed đang trên người cô, một chút cảm giác thành tựu cũng không a...bởi Bella thực sự quá non !

Sao Jen của chúng ta cứ nghĩ vô tư như thế a...sao cô không ngấm lại bản thân cô vốn là biến thái cấp S đi hả !!!???

Haha...nhìn Bella đang ‘ngu người’, Jen hả hê cười.

“Jen, thật là Edward hay nói về mình ?”

Cô gật gật. Ánh mắt trong suốt đáng tin cậy lấp lánh khiến cho suy nghĩ của Bella càng bay xa hơn. Cô không nói dối nha, đúng là Ed hay ‘nói’ về Bella.

“Hi...sao lại như thế được chứ !?” Lời nói cộng thêm vẻ ngại ngùng đỏ mặt của Bella làm cô muốn phun cả nước đang uống.

Ôi trời ôi...sao mà cô thấy cô ta giống như mấy đứa nào tàn hám trai ấy nhờ !? Không xong rồi, không ổn rồi...cô cứ như vậy càng lúc càng hư hỏng sao ? Hic...rõ ràng lúc tới đây, cô rất trong sáng mà !

[Ry: >__<]

“Hi, da mặt Ed rất mỏng” Hôm trước nhìn thấy màn “đổ máu” lại đỏ mặt, nghĩ đến đây, khoé môi xấu xa khê cong lên.

“Thế nào !?” Bella ra vẻ hứng thú mong đợi câu tiếp theo.

“Hả? Lúc thích hợp, cậu sẽ biết.” Chẳng lẽ giờ muốn cô nói do Edward trông thấy ga giường đỏ rực một mảnh như hoa bỉ ngạn vào sáng sớm mới đổ mặt cho cô ta biết !?

Bella gật đầu, trở lại trạng thái buồn chán như bị rút đi mọi sức lực, nhìn ra cửa sổ lảm bầm.

“Thật hiếm kì quan hệ giữa hai người !”

“Bella muốn biết sao ?” Jen nhẹ giọng nói, nhất thời nghe không ra tâm ý gì.

Cô gật đầu hóng Jen. Nhưng đợi một lúc thật lâu cô tưởng chừng cô ấy sẽ im lặng như mọi khi, Jen lại thì thào tựa hồ âm thanh mưa nhỏ giọt.

“Nhiều khi gặp người chưa chắc có duyên...thích người có lẽ chỉ là đơn phương...không phải của mình chính là không phải của mình...”

Bella mỉm cười kín đáo nhìn Jen chạy ào khỏi lớp học. Vậy là cô sẽ có cơ hội ! Cô bạn Jen này tưởng chừng nhiệt tình phóng khoáng...kỳ thực, so với cô còn sống khép kín hơn.

Nhưng là, tinh thần cô không hiểu sao ngay giây Jen chạy đi có điểm hốt hoảng...nét mặt có điểm quen thuộc nhưng lại không nhớ đã gặp qua ở đâu...

Thôi, mọi chuyện tùy sự vậy !

~ Ngày tuyết đầu mùa

~“Ed, mọi sự phải bình tĩnh!” Tặng cho Edward cái ôm ấm áp trấn an cùng nụ cười ôn nhu khuyến khích.

Tuy có hơi ngỡ ngàng khó hiểu, nhưng hắn không giãy giụa mà có chút hưởng thụ.

Cho nên không thấy được khóe môi lặng lẽ nhếch lên của Jen, nụ cười mỹ mãn.

“Sao thế !?” Edward cười cười.

“Đi học vui vẻ...nhớ phải bình tĩnh đó !” Cô lắc đầu, không hề bấn loạn trước ánh mắt xuyên thấu tâm can người khác của hắn.

Cô xoay người đi vào nhà. Bước chân loạng choạng, bị Edward kéo giật lại. Gắt gao cầm lấy tay cô, mím môi khẽ nói.

“Jen, rốt cục là em làm sao ?”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi ! Nhanh đi học đi.” Đôi mắt cô trầm tĩnh, đáy mắt dao động mãnh liệt, chậm rì rì nói.

“Là...Alice nói với em rồi sao ?” Hắn nhướng mày, chậm rãi phán ra tâm tư của cô. Sáng này hắn cứ thấy cô là lạ, không rõ nguyên do, nhưng lúc này nếu hắn còn không phát hiện ra nữa thì là chẳng ngốc.

“Không qua được mắt anh !” Cô bĩu môi, cúi đầu.

Hắn nheo mắt, mặt đầy ý cười: “Lo lắng cho anh sao ?”

“Ai nói !” Cô cau gắt dần. Một lúc sau mới mở lời: “Đi đi...tìm hiểu lý do tại sao !? Em sắp xếp cả rồi”

Thấy Edward vẫn im lặng, cô nói tiếp: “Này...”

Vội vã đặt trên môi Jen cái hôn nhẹ, lên xe lái đi, sau kính hậu là hình ảnh một thiếu nữ ngây người, hai má đỏ hồng mê người, hai tay không dấu vết kéo chặt áo khoác ngoài.

Tự đắc cười, lại không biết rằng Alice, Rosalia cùng hai người kia ngồi sau ghế từ lúc nào cười nhạo.

“Thật là, sáng sớm phát ngáy !”

“Ngọt chết tôi rồi !”

....

Trong lòng càng thêm vui vẻ, nhưng lại không giác ra được, đáy mắt của bốn người ngồi sau...là một mảnh lo lắng bất an !

Cô và Jessica vừa bước đến cửa đã gặp Mike đầu tóc ướt nhem bởi trò nghịch tuyết ban nãy. Cô có cảm giác may mắn vì lúc này không gia nhập mà trốn tránh ngồi một góc.

Trong lúc cả bọn đang xếp hàng chờ mua thức ăn, Jessica cùng Mike tranh thủ kể về vụ chơi ném tuyết. Tuy nhiên, niềm vui cũng không được trọn vẹn bởi, cô bạn Jen không đi học vào hôm nay.

Cô lại liếc mắt nhìn về góc bàn quen thuộc như mọi khi. Chiếc bàn đó có đủ năm người...cả người cô cũng ngắc, hơi mất tự nhiên.

Jessica nhúm mày, nhìn theo hướng Bella đang nhìn, trong lòng có điểm tức giận. Cái loại người này...

“Bella, cậu ăn gì !?”

Cô cúi đầu, không rõ lý do tại sao lại có cảm giác ngại ngại đổ tai.

“Bella sao vậy ?” Mike đá một ánh mắt sang Jessica. Đừng tưởng bọn họ không biết gì, phương diện này, có khi họ còn nhạy cảm hơn cả con gái.

“Không sao cả. Mình tự nhiên không thấy đói” Cô cup mắt nói dối, trên thực tế bụng lại đang sôi sục.

“Ồ..” Jessica thần nhiên đáp, cũng không vạch trần. Ở góc độ nào đó mong cô ta đói chết đi, suốt ngày cứ rù rì Jen, ngóng Edward. Quả thật, lúc này, cô rất muốn ném tuyết thẳng vào mặt cô ta.

Bella cũng mãi ngắm gia đình Cullen, nào trông thấy vẻ mặt của Jessica. Nếu biết được thì có lẽ cô ta sẽ rõ bản thân đã có bao nhiêu khiến bạn bè mất lòng mình.

Cô híp mắt nhìn một màn đùa giỡn giữa các thành viên nhà Cullen: Jasper và Emmett, Alice và Rosalia...còn có Edward. Suy nghĩ miên man chợt bị cắt đứt bởi thanh âm ẩn chứa khó chịu khó tìm ra của Jessica.

Sau lúc đó cô không dám nhìn đông tây mà cứ một mạch lo chuyện của mình.

Mưa ! So với mọi hôm, thay vì cô chán ghét mưa ẩm ướt này, lại là vui mừng...vì mưa đã xóa sạch mọi vết tích của tuyết.

Gấp gáp đi vào trường để tránh khỏi màn tuyết bay tứ phía...

Xa xa...một bóng dáng mặc váy xanh lạng lẽ đứng đó.

Trong lòng một mảnh rối ren, Edward, hẳn ta đã đi học, vậy...liệu hẳn có đến lớp không ? Cô cũng không quên chiến tích bùng học lấy lừng của Edward Cullen.

Tiếng bước chân chuyển động về hướng cô.. là hẳn !? Đến rồi ! Tim không khỏi đập nhanh một hồi, lại có chút thụ sủng nhược kinh khi nghe thấy âm thanh du dương dễ nghe.

Jen..cô ta không nói dối cô. Quả thật là, Edward có để ý tới cô. Xem ra mối quan hệ hai người không như mọi người nghĩ. Xác định là cô có cơ hội rồi, phải không ?

Trong lúc này, hẳn lại mở lời nói trước. Cô nhìn hẳn, mặc dù tóc đang ướt sũng, nhưng thể vẫn không hề ảnh hưởng đến gương mặt rạng ngời đẹp vô đối cùng khóe môi đang mỉm cười hoàn mỹ.

“Tôi gọi cô là Bella ?”

“Sao anh lại biết tên tôi !?” Cô bối rối, mặt đỏ bừng.

“Gần như cả thị trấn, ai mà chẳng biết cô tên Bella” Edward nhếch môi. Cô nhóc kia cứ lảm nhảm suốt về cái loại người không nào trước mặt, hẳn không biết mới lạ .

“Vậy sao !?” Cô có chút thất vọng đáp.

Trong lúc thực hành xong, cô và hẳn có trò chuyện đôi chút. Nhưng...

“Cô có vẻ không thích tuyết, hay mưa” Edward nói với giọng khẳng định.

“Ừ..”

“Vậy sao lại chuyển đến đây ?”

“Chuyện phức tạp lắm”

“Cô nói đi” Hẳn cũng rất muốn biết nguyên do vì sao cô ta chuyển đến !? Làm hại Jen suốt ngày cứ Bella này Bella nọ, chán !

“Mẹ tôi tái hôn.”

“Người kia không tốt sao !?” Trong mắt là thờ ơ cùng chán ghét, chỉ có vậy mà đã thế...hóa khó khăn mọi sự việc...

...

“Chào HT” Cô giơ tay chào, tay kia đặt vào trong túi áo giữ ấm.

“Jen, cô có yêu cầu em nhẹ nhàng bước vào phòng hay không!?” HT nhìn mặt thành khẩn.

“À...cô không có quyền lợi đó” Jen nhún vai lười nhác bác bỏ.

“Vậy chuyện em đòi sống đòi chết chuyển qua đến lớp Sinh...” Bây giờ lại nghỉ học rảnh hơi ở đây tán gẫu cùng bà. Aiz, làm người thật thất bại mà

~~“Tôi thích thế !” Jen nhàn nhạt phun ra một câu tức chết người. Mi mắt miễn cưỡng nhấc lên: “Sao nào !?”

“Không có gì..chỉ là..”

Vẫn phòng rơi vào im lặng...Jen đã ngủ tự lúc nào.

26. Chương 26: Bắt Đầu Rối Ren

Có ai đã thử qua cảm giác đó chưa !?

Trải qua một lúc nào đó gây ra cho bản thân cảm giác quen thuộc....rồi sực nhớ ra, đó là giấc mơ hôm qua, mơ ảo, và lắm kì lạ.

Bây giờ, Jen đang nếm trải cảm giác đó, đây không phải là lần đầu cô thấy mọi việc trùng lặp với cốt truyện. Nhưng lần này, mọi thứ diễn ra không sai một li, khiến cô có cảm giác chùng hững, khó chịu.

Chiếc xe màu xanh dương lao thẳng tới chỗ Bella, rõ ràng cô có thể khống chế xe của Tyler, để tránh rắc rối sau này.

Không hiểu sao cô lại không làm vậy, chỉ trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra như vốn có.

Hay là, cô mong sự việc sinh ra một chút kích thích... Việc này không ổn tí nào, chuyện này biểu hiện cô bắt đầu chán sống nơi này !?

Vì sao trông thấy Edward ra tay cứu Bella, cô lại thất vọng!?

Nhưng cô là ai chứ, sao có thể buồn bã chỉ vì chút chuyện này, phim hay vẫn còn dài mà, Jen nhếch môi cười lạnh. Ha..trông Bella kìa, có vẻ sau chuyện này, sự mơ tưởng của cô ta ngày càng tăng rồi !

Ôi, Bella càng lúc không ổn rồi, nhà Cullen đã chán ghét cô ta rồi.

Ai nha, lần sau có nên đi mua bắp rang ngồi xem diễn không. Chắc..chắc, phải tích trữ để còn ăn, phim vẫn còn dài chán !

Trong lúc mọi người ồn ào, rối loạn gọi xe cấp cứu, mang người bị thương lẫn Edward rời đi. Cô cũng xoay người, ly khai.

Thế nhưng, trong lúc này, trời đất bỗng tối sầm đi. Jen cứ như vậy mà ngắt đi trên con đường ẩm ướt, bóng dáng cô tịch tốt cùng, làm người ta không khỏi hoang mang, đến cho cùng cô gái này đã trải qua những chuyện gì.

Trong giờ phút này, Edward nghĩ hần điên rồi. Sao lại theo phản xạ xông ra cứu cô ta để rước lấy một đồng phiền toái thế này.

Trong lòng lại tự thôi miên bản thân cứu Bella chỉ vì cô ta là bạn Jen, chứ không phải vì một loại hành động bản năng không muốn Bella bị thương.

Hắn vạn lần muốn tránh xa Bella, nhưng lại không chịu được lực hấp dẫn mà đến gần.

Tự nhiên, một cổ cảm giác xông tới, tâm sinh ra một chút phiền chán, cùng áy náy với Jen.

Tuy bây giờ hắn đã muốn phát điên lên, nhưng lời dặn dò tha thiết của Jen cứ vang vọng làm hắn bình tĩnh một chút.

Nhã nhặn, bình tĩnh !

Vừa bắt được một chút cảm xúc trên mặt Bella, khuôn mặt Edward tối đi. Nhưng thấy Bella mệt mỏi, giọng không tự chủ dịu đi.

“Cô ấy ngủ rồi à ?” Giọng nói du dương quen thuộc truyền vào tai làm cô lập tức mở mắt.

Đập vào mắt cô là thân hình Edward đang đứng chỗ cuối giường cô nằm, mỉm cười nhã nhặn. Tuy rất muốn cười đáp lại, nhưng việc hắn giấu giếm cô chuyện gì đó, khiến cô rất khó chịu.

Thế nhưng, Bella quên một điều, vì sao Edward phải nói cho cô ta nghe bí mật của hắn, cô có là cái gì của hắn đâu. Thật không biết nên nói cô ta có dục vọng chiếm hữu quá mạnh mẽ hay là nên nói cô ta nào phăng đây !

Suy nghĩ quá ảo rồi !

Bella cũng nên thấy bản thân may mắn đi, bởi Jen hiện thời vắng mặt, chứ Edward mà đọc được một mặt suy nghĩ này của cô ta, không thêm chán ghét cùng khinh thường mới là lạ đó.

“Edward, tớ xin lỗi, suýt nữa thì...” Tyler lại bắt đầu hối hận, liên tục nói xin lỗi khiến Bella nằm cạnh đau cả đầu.

Edward tao nhã đưa tay lên, ngăn chặn cậu bạn đang tự thú trước bình minh.

“Được rồi, không sao cả. Cậu nghỉ ngơi đi !”

Nói xong, cũng chẳng hề quan tâm xem hắn có trả lời hay cãi nhai tiếp hay không. Ngồi xuống mép giường đối diện với Bella, nhẹ giọng hỏi.

“Cô ổn chứ ?”

“Không gì, rất ổn là đằng khác, cơ mà sao anh vẫn bình an vô sự thế này ! Khi này tôi thấy rất rõ ràng là anh...”

“Biết quá nhiều không tốt đâu.” Edward gắt giọng cắt ngang.

Lúc này, một nam bác sĩ tóc vàng, da trắng, quá đồi nổi bật, dung mạo xuất sắc xuất hiện trong tầm của cô, qua những lời miêu tả của Charlie, cô có thể nhận ra đây là bố Edward. Ông ta nói với chất giọng cực kì quyến rũ.

“Cô Swan, cô cảm thấy thế nào !?”

“Rất khỏe ạ !”

Carlisle kiểm tra chi tiết, thăm soi kĩ lưỡng cho cô, hỏi cặn kẽ rồi kí vào giấy biểu đồ sức khỏe cho cô.

Bella nhảy xuống đất, hơi mất thăng bằng, suýt nữa thì ngã, Carlisle nhanh chóng đỡ lấy cô, không dấu vết nhú mày.

“Cẩn thận chứ !” Ông xoay người sang chỗ Tyler, tiếp: “E là, cậu phải ở lại kiểm tra.”

Cô khẽ nói với Edward: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Edward nhướng mày. Nói...trong khi bố cô ta đang đợi mòn mỏi ngoài kia sao ?

Ngay khi vừa ra đến góc hành lang cụt, Edward quay người lại, nhìn cô vẻ khó chịu bắt đầu nổi lên.

“Cô muốn gì ?” Giọng nói của hắn ta cũng không mấy khác biệt với ánh mắt lạnh giá.

Thái độ của Edward một lần nữa lại gây tác dụng sợ hãi cho cô. Cô hốt nhiên nói, giọng yếu đuối một cách lạ thường.

“Lời giải thích của anh ? Anh đã hứa rồi mà !” Cô bướng bỉnh, đòi công đạo cho bản thân.

“Nực cười! Là tôi cứu cô đó, còn cô có tư cách gì đòi hỏi ở tôi, làm như tôi mắc nợ cô không bằng!”

“Nhưng anh đã hứa...”

Dù muốn hay không thì Esme cũng phải cắt ngang, lí do bà có mặt ở đây không phải để chơi đùa.

“Edward...Jen ngất xỉu rồi !”

“Cái gì !?” Edward cả kinh, nhíu mày hỏi: “Ở đâu ? Tại sao chứ ?”

Esme lắc đầu. Ra dấu ý bảo vừa đi vừa nói.

Hắn gật đầu, hơi liếc nhìn Bella, lạnh giọng: “Cô tốt nhất không nên làm gì hết !”

Sau đó, đi cùng Esme để lại cho Bella bóng lưng. Nước mắt cô vô thức dâng trào, tủi thân cùng khổ sở vô hạn.

Vì sao lại đối xử với cô như vậy ?

Con mưa phùn bắt chợt rơi...

Edward tập trung lái xe, tai chuyên chú nghe Esme nói.

“Gia đình Denali không hề biết Jen ! Vậy thì...chuyện gì đã xảy ra với con bé...”

“Người ta thấy con bé bất tỉnh trên đường... điều kì lạ là.. nó hết như đang ngủ...”

Edward mím môi. Jen, cô đang dấu hắn chuyện gì !? Từ lúc nào, cô đã biết cách lừa dối hắn, hoặc là từ đầu đã thế !

Là do hắn không quan tâm cô sao !?

Chuyện của cô lần này, khiến hắn cảm thấy thật thất bại ~~

27. Chương 27: Song Song Ngược _ Giấc Mơ Của Edward Cullen

Mí mắt nặng trĩu khẽ nhấc lên, hạ tầm mắt nhìn về phía lòng bàn tay đang bị nắm chặt. Người nào đó đã ngủ thiếp mất rồi.

Khóe môi cong ôm lấy nét ôn nhu hiếm có, như đã dùng hết sức lực để cười, Jen lại rơi vào hôn mê sâu.

Năm ngày trôi qua, Jen vẫn điềm nhiên ngủ như cũ. Nhưng Edward hắn lại không thể bình tĩnh được.

Carlisle đã liên hệ với nhà Denali về tình huống lạ thường của Jen, sắc mặt của Carmen nháy mắt trầm xuống, giọng nói có phần căng thẳng.

“Bản thân ma cà rồng chúng ta, có một thân thể cường đại, có thể chịu đựng được khổng chế dị năng. Nhưng, theo lời anh, Jen cô gái này chỉ là một con người... có thể không chịu nổi !”

Tâm trạng Edward rơi xuống vực sâu, hơi nhói. Từ đầu đến cuối, hắn luôn nỗ lực để có thể bước vào tim cô, nhận lấy tín nhiệm từ cô...hắn cũng đã mãn nguyện rồi !

Thế nhưng...cô vẫn lừa gạt hắn !

Sinh mạng của cô giờ đang trôi đi, hắn sẽ tạm thời gác chuyện này sang một bên, giải quyết xong, có lẽ họ cũng nên hai mặt một lời nói hết tâm tư đi !

“Bây giờ, xâm nhập vào tâm thức của Jen, cắt đứt nhánh khổng chế. Ngăn chặn tiêu hao tinh thần trí lực.”

Nhìn Jen an tường ngủ, lòng hần chưa xót không thôi, khóe môi nhếch lên nụ cười đắng chát.

“Để con thử !” Thấy nổi phen vân phức tạp trong mắt mỗi người, Alice bước lên, ngồi xuống cạnh Jen.

Hai tay đặt trên đầu Jen với khoảng cách nhất định, một luồng ánh sáng xanh bất ngờ hiện bao quanh đầu của Jen. Alice thầm kêu không ổn, chưa kịp rút tay đã bị phản phệ, văng ra ngoài. May mắn Jasper bắt được, nếu không, Alice cũng không tránh thoát một chuyến “xuyên không”.

Tuy việc này đối với ma cà rồng bọn họ chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới. Nhưng cũng thật nguy hiểm, bọn họ chưa từng biết xâm nhập tâm trí một người lại khó khăn như vậy.

Edward ngồi lại vị trí ban nãy của Alice, tay đặt đỉnh đầu Jen, chân mày nhíu chặt này giờ từ từ giãn ra. Không có một màn “phi không” như ban nãy.

Xem ra, Jen không hề phòng bị hần ! Hần có nên vui mừng hay không !?

Lúc Jen tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau.

Căn phòng yên tĩnh lạ thường, màu sắc một mảng xám xịt. Bây giờ, có lẽ họ cũng nên hai mặt một lời rồi. Jen nhếch môi cười khổ nhìn Edward đang im lặng từ khi bước vào phòng chỉ hỏi cô mỗi một câu: “Sao phải làm vậy?”

“Để....tồn tại !” Cô vô lực mấp máy môi. Nếu cô không làm gì đó, liệu cô có thể tồn tại tại nơi đây, sự xuất hiện của cô cũng sẽ thật mờ nhạt không đáng nhắc tới.

Edward sững sốt một lúc lâu, tức giận nắm lấy bả vai Jen ra sức lắc: “Em là đang sống, đang bên cạnh anh, em nghĩ gì vậy !?”

“Thật vậy chăng !?” Cô nở nụ cười nhàn nhạt, cúi đầu nhìn thân thể mình. Vậy tại sao cô lại cảm thấy trong suốt hư không thể này ?

“Thật sự. Em để mọi thứ theo tự nhiên không được sao !?”

Ha..ha..là theo tự nhiên, sẽ có cô nơi này ? Thực buồn cười cho cái gọi là tự nhiên.

Sau đó thì sao, hần sẽ tiếp tục nghiên cứu Bella, hứng thú ngày càng mãnh liệt...lại thêm Bella không tiếc mọi thứ ra sức thổi lửa tình yêu. Dần dần, Edward sẽ lãng quên cô, hay xem cô là một trách nhiệm nặng nề.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cũng không ngoài sở liệu của Jen. Từ sự việc ngày đó trở đi...

Ngày đầu tiên, hần hết sức chăm chú, quan tâm cô..

Tháng thứ nhất, lo lắng chăm chú từng miếng ăn giấc ngủ..

Năm đó, tình cảm mờ dần thay thế ột thứ gọi là trách nhiệm...Cảm tình giữa hần và Bella nảy nở đi đến mức cao trào nguyện chết vì nhau.

Nhưng điểm nực cười là, bây giờ cô là vật cản, là thứ chen ngang bọn họ.

Vào một ngày nào đó, cô cũng không rõ định nghĩa thời gian nữa rồi, vẫn là cô bỏ lỡ quá nhiều sự kiện ngoài kia ở trong phòng. Bella hẹn cô đến một nơi vắng vẻ nào đó ngoài thị trấn.

Một nơi xanh ngát mát mẻ nhuộm màu nắng sớm, lấp lánh tươi mát muôn phần. Thế nhưng, trong mắt cô chỉ còn một màu trắng đen u buồn.

Khác biệt với bộ dạng bất cần đời của cô, Bella thật sự tốt lắm...tràn đầy mùa xuân.

“Cô muốn gì, Bella !” Thanh âm Jen nhàn nhạt không nghe ra cảm xúc gì.

“Tôi thực hâm mộ cô đó Jen !” Bella mỉm cười.

“Hử ?” Con mẹ này nổi điên gì ở đây. Cô không có rảnh như cô ta đâu.

“Có thể bình tĩnh đối mặt với người từng là bạn cướp bạn trai của mình..thật đáng nể đấy !” Bella đắc ý cười.

“Ha..da mặt cô dường làm sao thế !?” Jen cười khinh một tiếng. Bỗng nhiên, xoay chuyển đề tài, cũng không hề tức giận.

“A..đẹp sao ? Cô đang là ghen tị chứ gì !”

“Ha..ha..phải ! Tôi cũng rất muốn biết cô dường mặt dày mức nào mới có thể ngang nhiên khoe khoang chuyện này...còn về rất hãnh diện !” Jen thú vị cười, nhướn mày đá đều.

Muốn chế giễu, lăng nhục cô, Bella cô ta quả thật còn rất non yếu !

Bởi nên biết rằng, Jen khi chuyển đề tài bất thành linh, nên cẩn trọng thì hơn...

Bella mặt biến sắc, nói không nên lời:“Cô..cô !”

“Thật tội nghiệp !” Jen chẹp miệng. Thực non nớt, còn không đủ tinh lực chơi với cô, toan xoay người rời đi.

Bất ngờ, Bella kéo giật cô lại, móng tay bấm sâu vào tay cô, gần giọng.

“Cô nên tránh xa Edward, biến khỏi Edward của tôi !”

“Nha..vì sao tôi phải làm thế !?” Cô hứng thú hỏi ngược, nhẹ nhàng giật tay khỏi móng heo của Bella.

“Nếu không..tôi sẽ ọi người cùng biết..cô..Ella - một kẻ độc ác giả dối, lừa gạt cả thị trấn!”

“Xùy...rãnh rồi, cứ tự nhiên !” Jen trái lại mặt không biến sắc rất thoải mái phất tay, không chút luyến tiếc rời đi.

Bella lúc này chính thức phát điên, nắm tóc Jen kéo mạnh. Mà Jen, thân thể từ một lúc kia đã suy nhược chịu không nổi, sao có thể kháng lại Bella đang phát cơn.

“Cô muốn làm gì hả Ella ? Cô hại cả gia tộc mình chưa đủ hay sao !? Còn đánh chủ ý lên thị trấn, lên gia đình Cullen. Hơn hết, cô không nên đánh chủ ý lên Edward của tôi. Biết hay chưa !? Loại người như cô...sẽ không có hạnh phúc đâu.”

Jen nằm dưới sỏi đá lạnh cắm vào da thịt cũng không có nhiều cảm thụ, nhưng cái câu “Edward của tôi” hết lần này đến lần khác làm cô đau, bàn tay nắm chặt.

Dùng dị năng khổng chế hắt văng Bella đang ra sức bóp chết cô. Cũng thật vừa vặn Edward đến bắt gặp một màn như vậy.

Và hiển nhiên một màn xưa như trái đất xảy ra là “Anh hùng cứu mỹ nhân” tiếp đến là một đoạn truyện cầu huyết muôn thuở “khởi binh vấn tội” “hoa lê dẫm mưa”. Cuối cùng là “trừng trị vật hi sinh”, mà vật hi sinh này là cô.

Bella sau khi được Edward tiếp được, liền khóc lóc ôm lấy hắn, vẻ mặt sợ hãi. Edward ánh mắt lạnh lùng nhìn Jen bộ dạng như cũ, tao nhã bất cần đời hệt lần đầu họ gặp nhau.

“Sao hả !? Muốn nói gì !?” Cô cười một tiếng, mong đợi màn kịch tiếp theo vốn không có trong nguyên tác.

“Em...cô..” Bây giờ hắn không biết nên xưng hô với cô như thế nào mới đúng nữa.

“Ed, cô ta..hức..”

“Được rồi !” Hắn vỗ lưng trấn an Bella, trong mắt hiện lên tia dứt khoát.

“Jen, sắp tới...chúng tôi kết hôn !”

Xung quanh giờ khắc này triệt để lắng đọng. Ngoài dự liệu của mọi người, Jen thể nhưng lại vô trăn thông suốt cười, vuốt tóc rút che khuất khuôn mặt vén ra sau.

Ha..ha..thì ra cô đã bỏ lỡ nhiều như thế này rồi !

“Ok..chúc hai người may mắn.. !”

Tuy cảm thấy Jen cảm xúc có gì đó không đúng, nhưng Bella đột nhiên bị ho khiến hắn không nghĩ ở lại dong dài, công Bella rời đi.

Bella ngoảnh đầu, gương mặt vênh vào đắc ý. Jen không nhịn được cười nhạt. Thật nhạt nhẽo ! Chẳng có gì mới lạ. Không nhìn ra chút khổ sở nào từ trên người Jen, nét mặt Bella nháy mắt sa sầm.

Jen, rốt cục cô có bao nhiêu tự tôn mới như thế !? Bị phản bội...cũng chẳng có bao nhiêu đau khổ.

Thật ra...bản tính của Jen bị biến đổi từ lúc còn nhỏ khi bị giam phòng S. Nơi đó sẽ có ai dạy cho cô đau đớn là gì sao ? Hoặc đại loại như tình bạn, tình yêu, tình thân,... Jen không biết !

Vậy thì cái phức tạp như cảm xúc hay nhân đạo đạo lý...làm sao Jen hiểu... !

Cho nên, Jen không khác kẻ biến thái là mấy... Nhưng...không có nghĩa là cô không có sinh ra cảm xúc căn bản của con người.

Nằm dài trên chiếc sofa, Jen than nhẹ. Không biết nên có cảm giác gì khi về lại căn nhà lúc đầu cô chuyển tới.

Phòng khách nhuộm mùi khói thuốc hòa quyện cùng chất rượu đậm đặc tạo nên một mùi đặc sệt...nói dễ nghe thì thật kì lạ !?

Trong đêm tối...mất hút ! Thị giác vô dụng, khứu giác càng tệ hơn. Chỉ là, thính lực không thể vớt vớt bỏ khi ngoài kia cứ vang lên âm thanh sột soạt đáng ghét !

Choang Cô phiền chán thuận tay ném luôn chai rượu, vỡ toang.

“Thật lãng phí rượu ngon nha !” Kia là giọng của...

“Jacob, cậu xem nhà tôi là gì ?”

“Nhà hoang !” Jacob vẽ mặt đáng đờn đáp nhát gừng.

Đúng vậy, cô đã bỏ bê nơi này 1 năm rồi, không là nhà hoang thì là nhà gì ?

“Tâm trạng không khác lắm !” Trông thấy Jacob nốc rượu như nước, Jen thần nhiên mỉm cười.

“Haha...còn cô thì sao ? Không thương tâm khổ sở ? ” Jacob chế giễu cái người luôn tươi cười trước mặt.

“Thương tâm là cái gì vậy ?” Cô nghiêng đầu thắc mắc.

Một câu nói thiên chân vô tà của cô thành công làm Jacob sặc rượu, bật người dậy.

“WTF !? Cô là đến từ hành tinh nào hả ?” Hắn cũng không nghĩ đến, cái người ác bá này, cứ nhiên không biết đau lòng, bởi biểu hiện kia không phải là giả.

“Xuyên không chứ gì ! Cũng sắp đến lúc đi rồi.” Cô mặt đầy ý cười, thoải mái bật mí bí mật.

“Cô..không khổ sở sao ? Có thể không buồn bã hay...có nghĩ muốn chết ! Hạnh phúc...không có người kia..cô cái gì cũng không có ! Cảm giác mất hết tất cả...” Hắn cũng không muốn xuyên tạc ý tứ câu này là gì, Jen quá bí ẩn, mọi chuyện cứ chìm vào im lặng là tốt nhất.

Bức xúc vụn phắn, mãi nói đến một lúc lâu không ai tiếp lời, hắn mới chậm rãi chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui trong đầu gối.

Không khí kích phát...nồng đậm bi thương lan tỏa khiến hắn đờ người, vẻ không thể tin được...

Từng lời nói của Jacob đâm thẳng vào tim cô, làm cô hơi sốc cứ như mắc nghẹn nơi lồng ngực, nháy mắt vỡ òa uất nghẹn.

Đó..là chất lỏng gì ? Nước mắt ư...cô có nước mắt sao ? Rõ ràng cô không khóc được...Vậy nước mắt từ đâu mà có... Là từ tim sao ?

Đến nơi này..cô cũng chỉ nhận được đau đớn lần nữa.. Cuộc đời cô...vì cái gì một lần hạnh phúc cũng không có.. Bella, cô ta nói đúng rồi ! Loại người như cô, sẽ có hạnh phúc sao !?

Vì sao ???? Vậy, những phút bên hắn, ầm áp là giả..vui vẻ cũng là giả ư ? Hạnh phúc là đơn giản nắm bắt trước mắt? Sao mà với cô nó thật xa xỉ xa xôi... !

Tiếng cười vang lên trong đêm tĩnh mịch..Tựa con thú đang tổn thương thốn thức..Lại tựa thanh âm giấy dựa khỏi điều gì đó.

Jacob cả kinh, ôm chặt lấy Jen. Một giây phút kia...Jen cứ tựa như...trong suốt mà biến mất.

Lễ kết hôn diễn ra vô cùng thuận lợi, chẳng có màn gây cản cướp “chú rể” như Bella phỏng đoán. Đáy mắt xẹt qua tia thất vọng, cùng lúc đó, bóng dáng Jen xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Vừa xuất hiện liền lấy hết hào quang của Bella, Jen hôm nay hết một tiên nữ luân lạc cõi hồng trần, phiêu diêu xuất trần.

Một thân váy trắng mềm mại, yêu kiều mị hoặc.

“Jen, con dạo này đi đâu vậy ? Mọi người đều lo lắng cho con !” Charle đại biểu cho người thị trấn hỏi.

“Bồ dạo này bỏ đi đâu thế hả ? Không nói bọn tớ một tiếng !” Bọn Jessica sứt sứt xúc động muốn khóc.

“Được rồi. Sorry mọi người, cũng cảm tạ mọi người trong thời gian qua quan tâm con.”

“Con nói thế là ý gì !?”

“Con sắp đi rồi ! Mà nhân đây là ngày cưới của Edward và Bella, con cũng tặng cô ấy một món quà khó quên...” Jen ưu nhã mỉm cười ý vị sâu xa. Cũng hoàn toàn cắt đi ý định hỏi tiếp của mọi người.

Cuối buổi lễ, Jen đi đến gần Edward, thái độ bình thản, đề nghị.

“Nói chuyện lần cuối chứ !”

“Được thôi.” Edward mở đường đi trước. Jen lúc này lướt ngang qua, khoe mắt vươn ý tứ thú vị, môi mấp môi.

“Đảm bảo...món quà này, cô có chết cũng không quên được.”

Từ lúc bị phát hiện, và Edward mong muốn mọi thứ như tự nhiên, nhưng tình cảm không phải nói muốn biến mất là biến mất, nó bị cô phong tỏa, vẫn cứ tại tâm Edward đấy thôi.

Chỉ cần cho nó tự bộc phát vào lúc thích hợp. Bella sẽ nhận được “thành ý” từ cô, và cô ta sẽ sống “vui vẻ” tới già.

Đập vào bờ biển là những cơn sóng mạnh, bầu trời trong xanh lạ thường.

Mà, thời gian tình cảm kia cũng giống sóng biển vậy, đến thật nhanh, đi cũng không còn dấu vết.

“Được rồi. Nói nhanh đi !”

“Cần gì mà gấp gáp chứ !?” Cô chậm rì rì nói, chân bước đi mà không đợi xem Edward có bước theo hay không.

Được đến khi Edward mất kiên nhẫn, Jen mới chậm rãi cất lời.

“Em không biết tình cảm là gì. Cũng không biết yêu như thế nào. Nhưng em thấu hiểu chiêm hữu không mong anh bị người khác cướp đi...mà quên đi...không gì là vĩnh cửu...”

“Phải chi..em nên sớm nhận rằng...không phải của mình...thì vĩnh viễn không phải ! Nếu vậy..thì..sẽ không đau..nhỉ ?...Buông tay...buông tay đi thôi... !”

“Em cũng thực mệt mỏi... !”

Xoay người lại nhìn trực diện Edward, từng lời từng chữ khắc sâu vào ý trí đến tận tâm.

Về mặt cô nói những lời đó...cô như trút ra được tâm sự...ngự trị trên môi cô là nụ cười nhẹ nhàng hân hân chưa từng thấy... nước mắt bao phủ khoe mắt...đôi mắt hồ như dưới hoàng hôn lung linh tựa vầng vì sao hội tụ...sáng rực.

Cái gì đó trong tâm thức bị phá vỡ, mảnh vỡ tình cảm tuôn trào, trái tim kịch liệt run rẩy đau đớn.

Edward hoảng hốt, khẽ nói :“Jen !” Hắn cảm giác được điều gì đó bất ổn, thực sự ! Sắp..mất đi thứ quan trọng nhất kiếp này !

Bóng Jen thấp thoáng, vấy nhẹ bay trong gió. Thân ảnh cứ mờ dần, hóa thành những cánh bướm bay cao tận khung trời trong xanh lẻ loi.

Lời nói cuối cùng còn lưu lại trong không gian đặc biệt êm dịu: “Vĩnh biệt !”

Cánh cửa không gian thứ hai nhẹ nhàng đóng lại. Trên đời này, mọi thứ chỉ cần sai lệch một bước thì đã là thay đổi một tương lai, con đường phía trước rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-loi-me-cung>